9 LEI

AVENTURA

ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUN

FELIX CELV

N IADUI VERD

„ A V E N T U R A ”
Romane de acţiune şi pasiune

FELIX CELVAL

ÎN IADUL VERDE

Traducere de B. TIRON

Cuprins

FELIX CELVAL - ÎN IADUL VERDE.....3

CAPITOLUL 1. INSULA CONŞTIINŢELOR.....3

CAPITOLUL 2. CICLONUL ÎN PĂDURE.....12

CAPITOLUL 3. PE TAPAJOZ.....29

CAPITOLUL 4. SCLAVELE GANGSTERILOR.....41

CAPITOLUL 5. MONSTRUL DIN PRĂPASTIA MORŢII.....60

GUSTAV MEYRINK - MOARTEA VIOLETĂ.....74

FELIX CELVAL
ÎN IADUL VERDE

CAPITOLUL 1.
INSULA CONŞTIINŢELOR

— Un „*motorigno*”[1], sir? Un minunat „motorigno” scund, cu un motor cu benzină şi cu opt marinari experimentaţi, toţi „Caboclos”, metişi jumătate albi jumătate Indieni, oare cunosc bine râul şi repezişurile primejdioaselor *Cacheiras*.

— Ce?

— *Cacheiras* se numesc căderile de apă. Cele mai multe din fluviile ce străbat uriaşul codru Matto-Grosso, înainte de a coborî în Amazon, trec prin cataractes et rapides. Numai Tapajos are patru, care taie călătorilor inexperimentaţi calea spre atât de temutul Iad Verde.

Doctorul Felix Jeandrin, de la Muzeul de istorie naţională din Paris, tresări mirat.

— Iadul Verde? aşa îi zice, d-le Barillo? Drace! Iată un nume care promite cele mai frumuşele emoţii. Expediţiei noastre ştiinţifice. E însemnat pe hărţile Amazoniei?

Traficantul portughez, pe care doctorul îl numea Barillo, sorbi ce mai rămăsese în stacanul de „*caşaşa*”[2] pe care-l avea în faţă, şi aprinse o ţigară de acelea uriaşe, atât de

[1] Vaporaş scund cu motor folosit pe afluenţa Amazonului.

[2] Caşaşa: Amestec de lămâie, de zahăr şi de petrol, care alcătuieşte o băutură foarte căutată în regiunile depărtate ale Braziliei.

preţuite de Brazilienii de la Nord.

— Numele acesta, de Iad Verde nu i-a fost dat degeaba, şi-ţi urez să nu cunoşti prea de aproape demonii care locuiesc în el.

Arătă, în depărtare, o insulă prăpăstioasă, în jurul căreia curentul, care ducea apele lui Rio Tapajoz, curgea destul de violent.

— Iată! adăogă el, fără ca interlocutorului să poată şti dacă vorbea serios sau nu, vedeţi insuliţa ceea acoperită de o vegetaţie extraordinară, cu arborii ei gigantici prinsă în mrejele lianelor, care o acoperă cu o adevărată perdea de flori uriaşe... Nu se vede decât acoperişul căptuşit cu verdeaţă al unei singure case - „casa del Diabolo”, casa Diavolului! Acolo îşi fac curaj vânătorii de balata — seringueiros — înainte de a pomi în adâncul acestor pământuri blestemate.

— Poftim! Acum iată-le şi pământuri blestemate! Într-adevăr, dragă domnule Barillo, dacă nu ne-am fi deprins puţin cu exagerarea portugheză, ar trebui acum să luăm primul vapor şi să ne întoarcem la Para, iar de acolo în Europa.

Barillo, care era chior, clipi din singurul lui ochi, cu o expresie cu totul caracteristică lui.

— Nu, doctore, ştiu că n-ai să faci asta. Nu vine cineva până la Santarem să organizeze o expediţie ştiinţifică, pentru ca, apoi, să dea îndărăt când a ajuns în pragul unei regiuni extraordinare, care e cea mai vastă grădină zoologică din lumea întreagă.

În Matto-Grosso, continuă el, veţi găsi specimenele cele mai ciudate ale faunei ecuatoriale. Şerpii foiesc pe-acolo şi veţi găsi chiar pe unii pe care ştiinţa nu i-a catalogat. Vor fi desigur bineveniţi la Muzeul din Paris, unde vor ocupa un loc de onoare. N-am să vă mai înşir celelalte animale care mişună în pădurile mlăştinoase ale ţinutului. Din arhipelagul vasului *motorigno* fac parte şi doi vânători, care vă vor călăuzi fără şovăire, prin „garapes”-

uri[3] în care gynmoţii, piranhas-ii şi anacondas uriaşi, se iau la întrecere cu crocodilii Jacares cu ochelari, să producă, care mai de care, călătorului, emoţii mai vii.

Doctorul Jeandrin se aplecă spre un tânăr înalt, impecabil îmbrăcat cu un costum colonial, şi al cărui chip energie reflecta o melancolie adâncă.

— Emoţii care te-ar putea lecui de spleen-ul d-tale, nu-i aşa, Ralph?

Îndată Barillo se interesă:

— Gentlemanul acesta e Englez?

— American! îl îndreptă, repede, tânărul.

— Gentlemanul acesta a venit probabil în Brazilia să se distreze?

— Da şi nu, preciză doctorul Jeandrin, Ralph Murdon e un naturalist foarte apreciat la Universitatea din Yale. A străbătut ţări şi mări în căutarea celor mai ciudate orhidee, apoi s-a alăturat expediţiei mele ca să-mi dea ajutor în munca ştiinţifică.

E un tovarăş de călătorie curajos şi plin de iniţiativă îşi un prieten, ceea ce preţuieşte mult mai mult.

În timp ce vorbea, luase una din mâinile tânărului şi i-o strângea amical.

— Tot deschisă vechea rană, dragul meu Ralph? încă nu s-a găsit balsamul care s-o aline?

— Nu, murmură tânărul, şi cred că n-are să se găsească «niciodată.

— Biet prieten!

— Nu deznădăjduiţi, sir, se socoti dator să adaoge, fără multe fasoane, traficantul Barillo; necazurile nu pot dura în locuri ca acestea. Natura nu îngăduie o tristeţe veşnică şi presare pe drum atâtea întâlniri uimitoare, încât mintea nu poate rămâne cufundată în gânduri mohorâte.

Apoi, întorcându-se spre doctorul Jeandrin, conchise:

— Să rezumăm senor. Doreşti să explorezi ţărmurile râului Tapajoz până la izvor?

[3] Râuri.

— Şi să merg chiar mai departe, dacă e cu putinţă.

— Hm! Mai departe sunt Indienii Apiacas şi apoi Parintintinii, cu care e nevoie de multă prudenţă... Ei sunt paznicii de veacuri ai acestei regiuni misterioase, în care înfloreşte orhideea canibală şi în care Demonul Iadului Verde aşteaptă pe călătorii îndrăzneţi, care încearcă să găsească locul faimosului Eldorado...

— Eldorado pe care-l întrezărise Pizarro, cuceritorul?

— A! spuse Portughezul, văd că cunoaşteţi legenda. Da, se pretinde că acest ţinut legendar ar exista în partea de la extremitatea de sud-vest a platoului brazilian... Atâta doar, că...

— Ei, spune...

— Atâta doar că niciun călător nu s-a mai întors vreodată de acolo, încheie Barillo. De treizeci şi cinci de ani, de când înlesnesc navigaţia pe Tapajoz, negustorilor de cauciuc şi de cocos, am văzut, din când în când, căutători de aur plecând cu nădejdea în acest paradis pierdut... Dar vai! Iadul Verde, odată cir i-a prins, nu le mai dă drumul. Cine pal runde în el, nu mai iese...

Şi cum cei doi călăi ori, nu păreau câtuşi de puţin înspăimântaţi de cuvintele lui, Portughezul începu să râdă.

— Văd că sunteţi oameni cărora li se poate spune tot... Iadul Verde nu e o regiune primejdioasă numai prin clima, prin fauna lui şi prin miile de pericole ce le întâlneşti în desişurile lui... E şi ţara celor puşi în afară de lege.

— Serios?

— Oameni fugiţi de sub urmărirea poliţienească, evadaţi din temniţele Guyanei, gangsteri scăpaţi de scaunul electric...

...într-un cuvânt, oameni lipsiţi de scriu puie şi care nu ascultă decât de legea celui mai tare, trăiesc în acest desiş extraordinar şi-şi fac de cap fără să dea socoteală nimănui.

— Asta e într-adevăr, neplăcut! exclamă doctorul

Jeandrin. O să fim cu ochii-n patru.

— 0! exclamă Barillo, n-are să vi se-ntâmple nimic rău; doar îi plătesc tribut lui Benito Valdez.

— Cine-o mai fi şi ăsta? Benito Valdez?

— Sst! nu rosti numele acesta cu atâta dispreţ. Până şi aici, la Santarem, Benito îşi are spionii lui... E cel mai temut bandit din cele două Americi... şi e mai bine să cazi la învoială cu el decât să-ncerci să-i rezişti. Căci, de la Rio Madeira şi până la Rio Xingu, puterea lui e necontestată.

Coborî vocea şi explică, după ce mai-nainte se uitase împrejur să vadă dacă nu trăgea vreun indiscret cu urechea.

— Benito e *„Tuşana”,* adică şeful suprem al Indienilor Parintintini, care mai sunt şi azi canibali. E un American din Idaho, condamnat la moarte după mai multe asasinate, de un judecător mai curajos, care nu se temea de răzbunarea trupelor organizate de armata crimei.

— Eşti sigur de ceea ce spui? strigă deodată tânărul Ralph, ieşind din nepăsarea lui.

— Da, spuse Barillo, dar Benito Valdez a izbutit să evadeze din închisoarea Sing-Sing, pe când îşi aştepta execuţia, şi să ajungă apoi la Para, unde nu i-a fost greu să găsească cinci şase „boy”, fără multe scrupule, cu care s-a dus la casa Diavolului.

În şase ani, a izbutit apoi să stabilească, asupra întregii regiuni, ce se întinde de la cascadele Itaituba în sus, o suveranitate absolută.

Nici nu se mai poate număra câţi „Caboclos” a asasinat banda lui în păduri, pentru a pune mâna pe provizia de cauciuc pe care o transportăm la Santarem, în scopul de obţine preţul cel mai bun cu putinţă. Misiuni religioase au fost prădate de el; femei tinere au fost răpite, ca să-i populeze satul de bandiţi, aşa de bine ascuns în mijlocul desişurilor Iadului Verde, încât nimeni n-a putut descoperi, pân-acum, cărările ce duc spre el.

— Într-un cuvânt, un senior feudal al crimei, preciza

Ralph; vom încerca însă să nu-i dăm satisfacţia de a ne prenumăra printre victimele lui, declară Ralph.

Suntem preveniţi. Şi vom fi cu ochi-n patru.

— Aşa, sir! îmi place să stau de vorbă cu oameni, nu cu mămăligi, ca atâţia dintre compatrioţii mei. Când vreţi să plecaţi de la Santarem?

— Şi mâine, dacă s-ar putea, strigă doctorul Jeandrin.

— Voi îngriji ca *„motorigno”* să fie gata şi vă voi prezenta echipa de „caboclos”, care vă vor asculta ca pe mine însu-mi. Bagajele dv. Mai sunt pe Steamerul care v-a adus de la Para?

— Ai vreun om de încredere care să ne anunţe servitorii şi să-i transporte împreună «cu bagajele pe bordul şalupei motorigno?

— Mai e vorbă? spuse Barillo, bătând din palme.

Un metis, care dormea jumătate culcat, jumătate şezând, cu spatele rezemat de un trunchi de copac, se sculă şi se apropie repede.

— Cuscuto, îi spuse Barillo, iată doi domni străini care vor fi câteva luni stăpâni pe *motorigno* şi care vor urca rio Tapajoz cu ajutorul lui până la ultimele căderi de apă. Să ai grija să fie bine instalaţi pe bord şi ai să fii în totul la dispoziţia lor. Sunt prietenii mei! înţelegi?

— Bueno! răspunse metisul.

— Acest *caboclo* vă va fi devotat până la moarte, îi asigură portughezul. Pe Cuscuto acesta te poţi bizui; aş fi vrut să vă însoţesc eu însu-mi în expediţia dv., dar văd că se cam complică lucrurile între Brazilia şi Peru, trebuie să rămân la Santarem ca să mă pun la ordinele guvernului, în caz că ar izbucni vreun conflict.

Doctorul Jeandrin îi mulţumi.

— Mulţumită d-tale, dragă domnule Barillo, vom putea pătrunde în Brazilia aproape necunoscută, cu toate garanţiile posibile.

Experienţa prietenului di-tale, Cuscuto, ne va fi de cel mai mare folos; crede-mă că nu va avea de regretat

ajutorul pe care ni-4 va da. Cu bine!

— *Vaga ustea con Dios!* exclamă Barillo, cu o emoţie neprefăcută.

Dar tocmai când să se despartă, o fierbere neobişnuită se produse pe piaţa, aproape totdeauna pustie, din faţa Primăriei oraşului Santarena.

Un curier al guvernului brazilian ordonase să se sune alarma şi convocase dregătorii oraşului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă doctorul.

Lui Barillo nu-i trebui mult ca să afle motivul acestei fierberi.

— Veşti rele, spuse el, când se întoarse lângă prietenii lui.

La Belem s-a primit o radiogramă. Avionul care face serviciul pe linia aeriană Peru - Oceanul Atlantic a căzut în pădurile părţii de sus a lui Matto Grosso, în locul cel mai de nepătruns al acestui podiş; în Iadul Verde... de care vă vorbeam adineaori.

— Avea pasageri la bord?

— Patru: un romancier francez, numit Raoul Sanguin; judecătorul Bam de la New-York, fiica lui Laurencia şi nepoata lui, Micky... Dar ce-aţi păţit, sir? Vă e rău?

Tânărul American Ralph Mur don se făcuse alb ca varul.

— Alo! strigă doctorul Jeandrin... Alo, Ralph! *Cheer up!* Ce-i cu tine?

Tânărul îi strânse amândouă mâinile.

— Dragul meu prieten, spuse el, e ea, Laurencia!... căzută acolo, în iadul cela! În împărăţia blestemată a oamenilor lipsiţi de conştiinţă!... şi a banditului bandiţilor, Benito Valdez!

— Hombre! exclamă Barillo, o tânără fată bogată şi fără doar şi poate, fermecătoare. Primejdioasă ispită!

Doctorul părea foarte emoţionat.

— Ai s-o găseşti! O s-o căutăm împreună şi o s-o găsim, dragul meu Ralph. Curaj!

— Nu, n-am nevoie să fiu încurajat, prietene... Căci

dacă i s-ar întâmpla ceva rău!…

— Nici nu te gândi la aşa ceva!

— Aş răzbuna-o fioros, murmură Ralph.

Dar asta nu se va-ntâmpla şi am să ştiu eu s-o smulg din ghearele Demonului Iadului Verde.

— De altfel, adăogă Barillo, guvernul brazilian va trimite, în căutarea avionului pierdut, un căpitan şi un pluton de soldaţi.

— Vor sosi prea târziu, spuse Ralph. Noi vom ajunge mult mai repede la locul accidentului.

Şi, după o mică pauză.

— Să plecăm imediat, doctore. De ce sa aşteptăm ziua de mâine?…

Şi o luă la fugă ca un nebun spre Rio Tapajoz.

Barillo îl privea cu milă.

— O chestiune de dragoste, nu-i aşa, senor?

— Da, explică doctorul Jeandrin. Ralph şi miss Laurencia Barn se iubesc din clipa când s-au întâlnit la Universitatea din Yale. Din nefericire, judecătorul Barn e un om autoritar şi dintr-o bucată. S-a opus la unirea celor doi tineri. Fusese numit consul la Lima şi şi-a luat cu el fiica, fără să vrea măcar să-l primească pe Ralph Murdon.

Când l-am întâlnit pe acesta la Grădina zoologică din New-York, era deznădăjduit. I-am propus să mă-nsoţească în expediţia mea la Matto Grosso, şi el a primit fără să stea o clipă pe gânduri.

Bănuiesc că avea de gând să mă tragă cu el dincolo de izvoarele lui Rio Tapajoz şi chiar de cealaltă parte a Cordierilor, până la Lima, ca să se-ntâlnească acolo cu Laurencia Barn.

— E şi firesc, spuse Barillo, în tinereţea mea, ce n-aş fi făcut s-o găsesc pe Agami, fiica şefului unui trib de Indieni Apiaca. Tatăl ei nu voia, nici în ruptul capului, să mă aibă de ginere. Ba chiar m-a rănit cu mâna lui, cu o săgeată, de am rămas chior.

Dar asta nu m-a descurajat, şi cu ochiul rămas unt

continuat să fac curte frumoasei Indiene până i-am obţinut mâna. Agami este soţia mea. Asta a făcut să mă bucur de multă vază printre triburile indiene şi am să fiu fericit s-o pun în serviciul dv., căci plec cu dv., *curajo!*

— Eşti un om de inimă, Barillo! Îţi mulţumim!

— N-ai pentru ce, doctore, căci guvernul american oferă un premiu de două mii de dolari celui care ar reuşi să descopere pe naufragiaţii din avionul Peru - Atlantic.

E aşadar o afacere minunată, conchise el, aprinzându-şi o nouă ţigară. Asta m-a hotărât imediat.

CAPITOLUL 2.
CICLONUL ÎN PĂDURE

— Bagă de samă, miss Micky! Uită-te neîncetat în dreapta şi-n stânga şi nu călca pe frunzişul de pe jos ilară să fi sondat terenul cu un băţ.

— Nu poţi vedea nimic sub frunzişul acesta stufos, strigă Micky, care-şi pierduse răbdarea. Când te gândeşti că soarele ecuatorial străluceşte pe cer şi că de-abia ne putem recunoaşte unii pe alţii în umbra asta neagră…

— Cu semi-întunericul acesta ne vom deprinde noi uşor, asigură o voce groasă; de altfel nu putem avea ce ne plânge, căci am fi putut rămâne toţi în carlinga avionului, zdrobiţi de ramurile copacului care ne-a oprit căderea.

— Şi am fi putut să ardem de vii, ceea ce ar fi fost un deznodământ foarte neplăcut. Nu eşti de aceeaşi părere, domnule Barn?

— Unchiule Barn! strigă Micky, la telefon!

Unchiul Barn tresări violent, ca un om smuls brusc din gândurile lui.

— Da! Spuse el, ar fi fost mult mai rău pentru noi, dar şi aşa situaţia noastră e foarte periculoasă, domnule Sanguin…

— O! protestă Micky, nu fi şi tu aşa de formalist, zi-i pe nume, Râul, ca mine!

— Ca toată lumea! adăogă în pripă, tânărul.

Micky îl ameninţă cu degetul.

— Unchiule Barn, spuse ea, ştii doar foarte bine că ne-

am logodit în avion când pilotul Josian ne-a strigat să ne facem ultima rugăciune... înainte de căderea fatală... Martoră e şi Laurencia... Laurencia! Alo! Laurencia!.. Unde eşti?

— Fie-ţi milă de noi şi nu striga aşa tare, imploră pilotul, a cărui voce cântătoare, de bas, trăda o oarecare teamă; nu chema nenorocirea, care ne pândeşte de pretutindeni în pădure. Şi nu uita că locul unde am căzut poartă un nume temut.

Micky nu era o fată care să tresară la cel mai mic zgomot sau să se sperie de orice lighioană.

Era o sportivă antrenată în toate exerciţiile corporale. Campioană de tenis şi înot şi ochitoare de forţă cu browningul.

Frumuseţea ci blondă avea o expresie ironică şi distantă, care punea imediat la locul lor pe oamenii care nu-i erau simpatici.

Avea însă în schimb doi ochi neglijare ştiau foarte bine să se îndulcească atunci când asculta vorbele romancierului Râul Sanguin, care de la Miami, unde fusese prezentat magistratului, nu se mai despărţise de familia Barn.

Sanguin era un căutător de impresii rare, care fusese trimis de un mare ziar francez să fam o anchetă în America, asupra criminalităţii crescânde şi a gangsterilor.

Ajunsese astfel în bune relaţii cu judele Bam. Şi Micky nu rămăsese nici ea nepăsătoare faţă de atenţiile romancierului.

Acesta simţise deodată nevoia să se ducă să facă un reportaj la Lima, unde se făceau pregătiri de război contra Braziliei.

Tânăra Americană îl încurajase pe Sanguin să vie cu ei, şi să străbată bazinul fluviului Amazon >pe calea aerului.

Accidentul suferit de aeroplan îi apropiase şi mai mult.

Prin contrast, Laurencia părea aproape întristată de fericirea lor.

— Sărăcuţa de ea, tot timpul se gândeşte numai la naturalistul Ralph Murdon, explică Micky. Unchiul Barn înţelege foarte greşit fericirea fiicei lui.

Laurencia nu-l va ui, la pe Ralph şi acesta ne va găsi, într-o zi sau alta.

— Dacă am reuşi să găsim un drum care să ducă la o apă navigabilă, am fi pe jumătate salvaţi, spuse, în seara ceea, Sanguin. Dar misterele acestui masiv de verdeaţă sunt de nepătruns şi ascund cine ştie ce primejdii extraordinare.

Din fericire suntem bine înarmaţi...

— În Iadul Verde trebuie să fii totdeauna bine înarmat, adaogă pilotul Jossian.

Scosese din teacă o uriaşă sabie marinărească, cu oare tăia lianele ce-i barau drumul.

Deodată răsună un strigăt:

— Micky!... Ajutor, Micky!

— Laurencia, strigă fata. Laurencia cheamă-n ajutor!

Râul îl imitase pe Jossian şi-şi scosese „machete”-ul[4] lui.

Micky îşi încărcă şi ea browningul ei de mare calibru.

Toţi dădură fuga în direcţia din care veniseră strigătele.

Ajunseră îndată într-un fel de luminiş, din mijlocul desişului de verdeaţă care-i înconjura din toate părţile, şi rămăseseră uimiţi.

O uriaşă pânză de păianjen paraliza corpul Laurenciei, care alunecase pe nişte frunze şi căzuse cu braţele înainte pe această reţea de fire vâscoase.

Şi o enormă *mygală,* mare ca un cap de copil, ieşise din gaura în care stătea ascunsă şi voia să se repeadă la tânăra fată.

Cu o lovitură de sabie, Jossian răni mortal fioroasa lighioană.

Dar în aceeaşi clipă scoase Micky un strigăt.

Un al doilea păianjen uriaş se lăsase-n jos de pe o cracă

[4] Secure indiană.

şi-i ameninţa faţa, cu cângile lui dezgustătoare.

Râul Sanguin fu cel muşcat, căci sărise înaintea logodnicei lui şi primise el atacul mygalei.

Durerea îl împiedică, o clipă, să se apere. Din fericire, Micky nu era o fetiţă fricoasă şi doborî păianjenul cu o lovitură de mâner a browningului ei.

Din nefericire, se iveau alte mygalei care coborau de pe crengi cu o sprinteneală uimitoare.

— Am dat de o colonie de păianjeni uriaşi, strigă Jossian, trebuie să fugim cât mai repede de-aici. Lighioanele astea sunt aşa de îndârjite, încât ne-ar putea copleşi sub necurmatele lor atacuri.

Reteza mereu cu sabia firele cleioase oare cădeau asupra lor.

Pe de altă parte, Micky reuşise s-o libereze pe Laurencia din reţeaua vâscoasă în care se zbătea. O trase repede pe verişoara ei afară din luminişul cu păianjeni.

Apoi se repezi în ajutorul lui Râul, care scăpase cu multă greutate de cei trei, patru, păianjeni care-l înconjuraseră.

— E un adevărat coşmar! îi strigă romancierul. Aceste, făpturi fioroase sunt primejdios de iuţi şi muşcătura lor mi-a paralizat braţul.

Fraza şi-o sfârşi strivind sub cizma lui grea, o mygală ale că ni fălci, ca de oţel, se înfipseră în tovalul cizmelor.

Micky îl trase îndărăt, destul de repede ca să-l scape de o nouă mygală care cobora din bolta frunzelor.

— Ce lighioane demonice! exclamă Râul.

— Fac într-adevăr parte dintre demonii Iadului Verde.

De altfel, aceasta e soarta tuturor exploratorilor acestei temute regiuni, explică Jossian. Să ştiţi că nu suntem la capătul surprizelor şi suferinţelor noastre.

Scoase dintr-o punguliţă o sticluţă şi o seringă.

Îi suflecă mâneca de la cămaşă, dezvelindu-i antebraţul umflat. Cele două cângi ale păianjenului lăsaseră urme vizibile.

Jossian îi apucă între degete o bucată de carne şi-i făcu o injecţie cu ser.

— E grozav de dureros! gemu Râul.

— Dar folositor, spuse pilotul. Am avut, din fericire, grijă să iau cu mine câteva seruri antiveninoase. E un noroc să ai aşa ceva în desişul acesta, în care şerpii mişună cu sutele.

— Adevărat, spuse Micky, arătând trei cureluşe galbene cu cercuri negre, care fugeau dintr-un desiş.

— Doi trigonocefali şi o viperă *jararaca,* spuse Jossian.

Să nu rătăcim la întâmplare prin desiş, strigă el apoi, ca să-l audă toţi, să ne întoarcem mai bine în tabără, d. Barn trebuie să fie foarte neliniştit d-e lipsa noastră.

Într-adevăr magistratul începea să se teamă de vreo nenorocire.

— Rău am făcut că m-am grăbit aşa s-ajung la Lima, îi spus el fiicei lui. Regret că am ales un mod de transport primejdios, încă.

Dacă am fi luat unul din vapoarele care fac cursa San-Franciso - Peru, n-am fi acum în situaţia aceasta.

— Ba dimpotrivă, spuse Sanguin, e o pagină de viaţă, demnă de un roman.

Când vom povesti aventurile noastre în pădurile centrale ale Brazilei necunoscute, vom avea un succes nebun. Întrucât mă priveşte pe mine, văd în accidentul nostru, începutul fericit al unui reportaj senzaţional.

— Dacă reuşim să ieşim din încâlcirea aceasta de verdeaţă... oftă Barn. Pădurea asta formidabilă, seamănă cu un labirint fără de început şi fără de sfârşit, care înăbuşă pe toţi cei ce pătrund în ea.

Se zice că poţi rătăci pe-aici luni întregi, fără să-ntâlneşti, odată măcar, prin această nemiloasă boltă de frunziş, un cât de mic petec de cer.

— Cerul nu se mai arată celor ce se află în Iadul Verde... adaogă pilotul Jossian.

— Brr!... Se înfiora Sanguin, nu ne condamna aşa de

repede, dragul num... Eu unul am încredere în steaua mea.

— Şi cu într-a mea, spuse Micky; şi când două stele merg împreuna, mână-n mână...

— Rar mai reuşeşte piaza rea să le despartă, încheie Sanguin, aruncând fetei o floare pe care o culesese.

Laurencia zâmbi lr ist.

— Şi eu aş fi avui încredere în cel pe care l-am ales... spuse ea.

Dar unde o fi acum?

— Poate că a pornit în căutarea noastră, spuse Micky. Dacă ultima radiogramă a avionului nostru a fost primită de lumea civilizată, Ralph n-are să rămână inactiv.

Ochii Laurenciei scânteiară.

— Crezi aşa dar şi tu în el?... tu?

— Cum cred în Râul, spuse fata.

Glasul lui Jossian le călăuzi pe amândouă până lângă un foc de vreascurile care-l făcuse pilotul lângă un copac scorburos.

Le aştepta acolo câteva felii dintr-o carne necunoscută. Era o şopârlă „Iguano", pe care o ucisese Râul, şi ale cărei resturi e cam înspăimântă pe tinerele fete.

— Groaznic! spuse Micky. Parcă mâncăm un animal extraordinar, un balaur din poveşti...

— Mai bine să mănânci un balaur de cât să fii mâncat de el, spuse Râul.

Dar nu simţiţi un miros deosebit de pătrunzător *şi* de neplăcut?

— Adevărat, spuse Mr. Barn.

Jossian îşi lăsă bucătăria.

— Nu m-ar mira deloc dacă pe o cracă de sus ar fi ascunsă o reptilă.

A! într-adevăr!... Uitaţi-vă deasupra capetelor voastre.

— O! e «e monstru, gemu Laurencia.

— Dacă ne-ar fi surprins, cum era intenţia lui, greu am mai fi salvat pe cel sau pe cea pe care şi-ar fi ales-o el,

preciza Jossian, scoţându-şi machete-ul din teaca de piele.

Laurencia scoase un geamăt dureros.

Holba înspăimântată ochii la ceva care părea o uriaşă liană negricioasă, care înainta încet, aproape pe nesimţite, printre crengile de sus ale unui arbore de cauciuc.

Era un şarpe de o lungime uimitoare şi de o grosime neobişnuită. Aducea cu un lung tub de canalizare sau cu o conductă ca acelea în care electricienii închid firide electrice pentru a le apăra de umezeala pământului.

Pielea lui de culoare închisă, era împestriţată cât pete negre, pe care abia le zăreai; dar pântecele lui, de culoare alburie, era mai uşor de desluşit în frunzişul lianelor.

— E un Anaconda, primejdiosul şarpe amfibie[5] al râurilor guyaneze; a pornit după pradă, băgaţi de seamă!

Le sili repede, pe Micky şi pe Laurencia, să se adăpostească în scorbura copacului de lângă foc.

Apoi aşteptă monstrul, gata de luptă.

Dar atenţia reptilei fusese atrasă de altceva.

O maimuţă neagră, oare se agăţa de crengi cu coada ei lungă, fusese momită de proviziile naufragiaţilor aerului.

Sărind din cracă-n cracă, ajunsese jos şi înainta pe furiş spre cutiile de conserve deschise, dar cu conţinutul încă neatins, fără să observe, grupul celor trei bărbaţi şi celor două femei, ascunse în dosul grosului copac scorburos.

Maimuţa era de mărimea unui copil de doisprezece ani şi părea excepţional de sprintenă. Aproape ajunsese la ţintă şi, spânzurat cu ajutorul cozii lui lungi, de o creangă din cele de jos, întinse cele patru membre ale lui spre bunătăţile după care jinduia.

Deodată o namilă neagră sfredeli bolta de frunziş, căzând ca un plumb pe jos, cu iuţeala unei avalanşe.

Laurencia scoase un strigăt de spaimă.

[5] care poate trăi şi pe uscat şi în apă.

Era şarpele anaconda, care-şi executase atacul lui favorit prin surprindere.

Se lăsase să cadă cu toată greutatea şi, profitând de zăpăceala victimei lui, se încolăcise în jurul ei de cinci, şase ori.

Inelele începeau să se strângă. O strânsoare înceată, grozavă.

Maimuţa, pe jumătate înăbuşită, scotea strigăte ascuţite şi zgâria în zadar pielea uriaşei reptile.

Acesta îşi ridicase capul turtit şi îl ţinea la o palmă de chipul aproape omenesc al maimuţei, care exprima o groază fără seamăn.

Ochii şarpelui anaconda aveau o strălucire extraordinară.

— Înfiorător! exclamă Micky. Trageţi... Hai trageţi! Ce mai aşteptaţi?

Jossian o opri cu un gest.

— Nu fă nicio mişcare. S-ar putea ca anaconda să fie numai uşor rănit şi să ne atace cu cea mai mare furie.

Îţi închipui ce forţă poate avea un asemenea furtun când se năpusteşte ca o catapultă asupra adversarului? Mai bine să aşteptăm.

— Ce?

— Să fi devenit inert şi neputincios de a se apăra.

N-are să ţie mult. Priviţi!

Anaconda îşi înfăşurase partea dinapoi a corpului în jurul unui trunchi de copac.

Fără să dea drumul maimuţei, se apropie cu ea de acest punct de sprijin şi execută deodată o serie de rotiri aşa de rapide, încât era imposibil să le numeri.

Biata maimuţică îşi dădu sufletul cu un ultim ţipăt de durere, căruia îi urmă un zgomot. De oase zdrobite de trunchiul copacului, sub strânsoarea înfricoşătoare a puternicelor inele ale reptilei.

— Ce grozăvie! E un adevărat coşmar moartea asta, strigă Micky. În deznădejdea ei aproape umană,

maimuţica asta trebuia ajutată.

— Lasă, răzbunarea vine şi ea, o asigură pilotul. E mai bine să surprinzi un anaconda într-un moment ca acesta, decât să-l întâlneşti nemâncat şi în căutarea prăzii.

Maimuţica aceasta ne-a cruţat de o luptă care s-ar li putut sfârşi rău pentru noi.

— Ai dreptate, spuse Râul. Norocul nostru că acum e prea ocupat ca să observe prezenţa noastră.

— Ce vrea să facă?

— Să prânzească, explică ziaristul; şi cât mai comod cu putinţă. Uitaţi-vă la el.

D. Barn urmărise toată scena, cu o atenţie plină de nelinişte.

— Biata mea copilă, murmură el, de ce te-am târât cu mine în ţinuturile acestea... unde moartea dă târcoale neîncetat?

Dar o exclamaţie bucuroasă îi întrerupse şirul gândurilor.

— Minunat!... Reportaj înfricoşător şi trăit! Material pentru un foileton de cinci sute de rânduri. Nu vă mişcaţi... vă rog!

Vorbise Râul Sanguin, care filma şarpele în timp ce acesta îşi înghiţea victima.

Sub presiunea inelelor, corpul maimuţei se lungise, se zdrobise, se măcinase, şi fusese frământat ca o cocă informă.

Inelele şarpelui îi dădeau drumul puţin câte puţin. Corpul maimuţei căzu şi rămase pe jos. Părea de două ori mai lung ca-nainte. Oasele sfărâmate şi zgârciurile rupte, formau împreună cu carnea un fel de sul, uns cu balele vâscoase cu care-l năclăise şarpele, ca să-l poată înghiţi mai uşor.

Nu dură mult până se întâmplă acest lucru, căci deodată corpul monstruosului şarpe îşi schimbă înfăţişarea.

Cele două fălci se depărtară la nesfârşit, scoţând la

iveală nişte dinţi lungi, fini şi aproape transparenţi, care se înfipseră în masa de carne şi o ţinură nemişcată.

Atunci, încetul cu încetul, corpul şarpelui începu să se umfle şi să înghită progresiv cadavrul maimuţei.

Corpul reptilei părea un cilindru mişcător. Nu se mai putea deosebi capul, ale cărui fălci continuau să ţină resturile maimuţei, transformate în piftie.

Sulul acesta sângeriu intra, puţin câte puţin, în cilindrul viu care era corpul uriaşei reptile.

Cilindrul se umfla văzând cu ochii şi se îngroşa pe măsură ce prada pătrundea în corpul reptilei, care semăna acum, mai mult ca oricând cu un tub inert uitat de-a lungul trotuarului.

— Iată momentul să scăpăm de vecinătatea acestei primejdioase jivine, strigă Jossian.

— Bagă de seamă, spuse Micky, dacă mai are destulă supleţe ca să se apere?

— Nu! răspunse Râul Sanguin, bruta e acum cuprinsă de toropeala unei digestii anevoioase.

Acum e rândul maimuţei să se răzbune.

Laurencia, palidă ea o moartă, nu-şi putea lua ochii de la reptilă.

— E cel mai groaznic şi mai dezgustător lucru pe care l-am văzul vreodată. Moartea aceasta e înspăimântătoare... şi e cum nu mi-aş fi putut închipui de scârbos.

Mi se părea că văd un copil zdrobit în strânsoarea monstrului!...

În timpul acesta, Jossian se apropiase, încet, de anaconda.

Ridicase încet greaua sabie marinărească, pe care o coborî repede.

Se auzi o izbitură, şi corpul şarpelui, tăiat în două, continuă să se zvârcolească, scăldând în sânge tufişurile dimprejur.

— Intră ca în unt, spuse mirat Sanguin, apropiindu-se

cam imprudent.

În aceeaşi clipă fu izbit de dosul cozii reptilei, care-l azvârli într-un tufiş.

— Ce putere! exclamă el, ridicându-se. Am fost cosit ca un fir de iarbă!

Micky, îngrijată, se şi repezise spre el.

— Nu ţi-ai frânt nimic?

— Nu! Numai ceasul mi s-a spart, dar mare pagubă nu e, căci şi aşa se oprise când am căzut, în momentul când aripile avionului s-au prins în ramurile copacilor.

În orice caz, văd că, la interval de câteva minute, un păianjen mă muşcă şi un şarpe mă trânteşte. Iată două primiri puţin simpatice. Mă întreb ce-mi rezervă a treia…

Voia să se apropie iar de anaconda, ale cărui ultime tresăriri coseau mărăcinii dimprejur, când un strigăt al d-lui Barn făcu să înlemnească toată lumea locului.

— Un jaguar!

Micky, cu un browning în mână, sări înaintea verişoarei ei.

Dar Raul, tot aşa de spontan ca ea, o acoperi cu corpul lui.

Cei trei se pregăteau să tragă, când Jossian îi rugă să aştepte.

Jaguarul nu părea să-i fi văzut. Apăruse, cu un salt spontan, în mijlocul taberei.

Pesemne că era însă chinuit de o teamă extraordinară, căci tot timpul trăgea cu urechea şi privea împrejur. Şi deodată fugi cu salturi mari în tufişuri, care se deschiseră sub greutatea lui şi se închiseră în urmă-i.

Pilotul Jossian rămăsese uimit de fuga asta a fiarei.

— De obicei un jaguar nu rămâne nepăsător faţă de prezenţa oamenilor, spuse el; trebuie ca o preocupare neobişnuită să fi modificat caracterul feroce al jivinei.

Se pregăteşte pesemne ceva care-l sileşte să-şi părăsească obişnuitul lui teren de vânătoare.

În timp ce vorbea, aduna lucrurile din tabără şi le

ducea în scorbura în care ascunsese pe cele două fete.

— Te temi de ceva? întrebă judecătorul Barn.

— Da, domnule, poate şi mai rău.

— Hm! făcu încet Sanguin: despre ce e vorba?

— De un uragan, murmură Jossian. Uite, animalele' au şi început să fugă din calea primejdiei.

Într-adevăr, cric de maimuţe urlătoare apăreau în mijlocul ierburilor înalte şi străbăteau partea aceasta a pădurii cu o graba care aducea a panică.

Apoi un tropot iute prin tufişuri anunţă sosirea a doi tapiri, care trecură val-vârtej.

Îi urmară câţiva mistreţi, apoi apărură cerbi sălbateci şi ciute; toţi fugeau în aceeaşi direcţie, fără să privească în jurul lor.

În sfârşit veni un „furnicar" mare, care dădea semne de teamă extraordinară.

Micky voi să înainteze, ca să-i taie drumul, dar pilotul Jossian o dădu repede la o parte.

— Nu-ţi risca viata, miss! Nu ştii că un furnicar e mai primejdios chiar ca un jaguar, cu enormele pumnale pe care le are în loc de gheare?...

Dacă, în furia lui nebună, te-ar înşfăca, vie n-ai mai scăpa din braţele lui. De altfel singura lui dorinţă e să fugă...

Trase cu urechea, făcând semn camarazilor săi să-l imite.

Un vuiet înăbuşit se auzi sub bolta arborilor uriaşi ai pădurii braziliene.

Era cu neputinţă să-ţi dai seama de starea cerului, în semiîntunericul produs de tavanul de frunziş.

O căldură, din ce în ce mai apăsătoare, îi făcea să gâfâie pe naufragiaţii cufundaţi în acest iad de verdeaţă.

Deodată un fulger orbitor lumină adâncurile vegetaţiei tropicale, în timp ce coroanele copacilor erau înconjurate de scântei electrice.

— Toţi în adăpost! strigă Jossian. Copacul e, din fericire,

ancorat solid, printr-o mulţime de liane, de trunchiurile copacilor vecini.

Înghesuindu-ne înăuntrul acestui refugiu salvator, vom fi feriţi de tromba de apă ce va cădea.

Nu sfârşise de vorbit, că uraganul se şi dezlănţui.

Un muget groaznic se înălţă deasupra capetelor lor. O zguduire electrică formidabilă îi făcu să tresară şi imediat începu o ploaie înfricoşată, care părea mai degrabă o cascadă.

Era într-adevăr o rupere de nori, nimicitoare.

Lipită strâns de logodnicul ei, Micky nu se putea stăpâni să nu se uite afară.

— E potopul, murmură ea... puhoiul mâniei cereşti care se revarsă asupra capetelor noastre.

— Ce fericire că accidentul nostru de avion s-a produs înaintea cataclismului acestuia, spuse Râul Sanguin, al cărui optimism se baza totdeauna pe o filosofie zâmbitoare.

— Altfel, cine ştie unde am fi căzut?

— Poate în prăpastia demonului din

Iadul Verde, ceea ce ar fi însemnat sfârşitul călătoriei, murmură Jossian.

Râul nu mai avu timp să-ntrebe ce însemnau aceste cuvinte, căci. Ciclonul se dezlănţuia cu toată vigoarea unei trombe.

Mugetul vântului ajunsese aşa de puternic, încât era imposibil să te facă auzit.

Trăsnetul cădea neîncetat: mii de securi uriaşe tăiau ramurile care se adunau în grămezi peste tot.

În fiecare clipă, copaci întregi se prăbuşeau, târând cu ei liane imense şi flori enorme cu corole ciudate. Cadavre de păsări, cu penele în toate culorile curcubeului, cădeau ca grindina în mijlocul puhoaielor de apă ce se revărsau pe pământul spongios.

Maimuţe surprinse de uragan se prăbuşeau trăsnite sau cu membrele zdrobite de neîncetatele căderi de

crengi.

Din fericire, copacul scorburos în care se aflau naufragiaţii rămânea neatins în mijlocul devastării generale.

Deodată însă, Laurencia, care se ghemuise într-un colţ întunecos, ca să nu vadă grozăvia furtunii, se sculă în picioare şi scoase un strigăt:

— Furnicile!

Îşi scutura cu violenţă braţul stâng şi-şi sufleca în cea mai mare grabă mâneca, în care-şi aleseseră locuinţa câteva insecte de acestea.

Fulgerele sfredeleau aşa de des perdeaua de frunziş, încât Jossian putu recunoaşte mai bine insectele care năvăliseră pe mâneca fetei.

— Furnici roşii!

— Fug de inundaţie, spuse d. Barn şi au să ne invadeze adăpostul.

Era adevărat; furnicile, care pătrunseseră în scorbură, erau abia iscoadele, dar grosul armatei avea să vie şi el.

Asta însemna un asediu căruia nu i se putea ţine piept şi o moarte groaznică pentru cei ce ar fi încercat să lupte contra acestor crude cohorte.

Jossian riscă să iasă o clipă afară, pentru a examina împrejurimile adăpostului lor.

— Ce groaznic! strigă el, intrând. Furnicile roşii sunt în marş spre copac.

— Frumos! exclamă ziaristul. Te pomeneşti că acum vi-e frică de gâzele astea?

— Da, spuse simplu, pilotul.

Sanguin ceru lămuriri.

— Gâzele astea, de care vorbeşti cu atâta dispreţ, sunt foarte de temut prin muşcăturile lor. Nu degeaba au mai fost numite furnici-jăratec. Din mandibulele lor musteşte un acid violent şi legiunile lor sunt aşa de numeroase, încât corpul unui cal, care se întâmplă în calea lor, e disecat în mai puţin de două ore.

„Putem să ucidem o mie, o sută de mii din ele, dar au să vie milioane şi milioane care au să ne pricinuiască torturi groaznice şi au să le mănânce de vii.

„Mai bine să le cedăm locul, fără a mai aştepta atacul lor.

Uraganul era în descreştere. Câteva muşcături de furnică întăreau cuvintele pilotului. Micky se scutură energic.

— Foc, nu alia, rosti ea. Prefer ploaia… şi mă şi duc să caut un adăpost, într-altă parte.

Se repezi afară, urmată, ca întotdeauna, de Râul Sanguin, care se ţinea după ea ca o umbră.

*

* *

Potopul încetase, dar prin pădurea inundată continuau să curgă puhoaie care se revărsau pe pământul saturat de apă şi formau mocirle în care naufragiaţii aerieni intrau până la genunchi.

— E o adevărată inundaţie, observă magistratul. N-ar fi bine să ne căutăm un refugiu în copaci?

— N-ar fi prima dată când exploratori ar avea o asemenea păţanie în Iadul Verde, spuse Josian. Totul e cu putinţă în pădurile lui Matto Grosso, dar asta arată, din fericire, că suntem nu departe de o apă.

Întâlnirea cu şarpele Anaconda îmi sugerase încă dinainte acest gând. Reptilele acestea îşi petrec o parte din timp în râuri sau pe malurile fluviilor. Trebuie să existe, aşadar, în apropiere, un „garape”, căruia ruperea de nori trebuie să-i fi umflat apele şi pe care poate vom izbuti să ne îmbarcăm, după ce vom fi fabricat o plută cu ajutorul trunchiurilor de copac, doborâţi de furtună.

— Ar trebui să ne dăm seama mai repede dacă există această posibilitate, spuse ziaristul, căci apele cresc mereu.

Din fericire, cu ajutorul câtorva trunchiuri de copac

doborâte de vânt, construiră la iuţeală un fel de schelărie, pe care micul grup se urcă, de bine, de rău.

Căldura soarelui îi zvântă.

Bolta de verdeaţă fusese aşa de tare sfâşiată de ciclon, încât razele solare pătrundeau, pe alocuri, în împărăţia întunecoasă a pădurii, făcând orientarea mai uşoară.

Călătorii observară atunci, un fel de alee acoperită cu frunziş.

— Urme de fiare... care trebuie că duce la apa vreunui râu. Asta e calea noastră.

Micky răspunse, sărind de pe platforma ei.

— Apa n-a crescut prea tare. Putem merge de-a lungul urmelor acestora, bălăcind, ce e drept, puţin prin apă, dar cu căldurile astea, o baie nu strică.

— Decât atunci când în baie găseşti caimani, preciză Râul Sanguin, arătând un fel de creangă plutitoare, care dispăru ca o săgeată între ierburile inundate.

— Dacă jacareşii din rio-ul vecin au şi invadat pădurea, asta e semn că apele revărsate trebuie să acopere o destul de mare întindere, "spuse Jossian. Să ne grăbim, ca să nu fim blocaţi, fără nădejdea de a fugi.

Toţi grăbiră pasul, cu toate că mersul era destul de anevoios, în mijlocul crengilor împletite şi a maldărelor de trunchiuri prăbuşite.

Zăriseră o apă adâncă şi, cu ajutorul busolei, putură determina şi direcţia în care se adânce a sub bolta de frunze şi de liane.

— Acest garape este un afluent al Tapajoz-ului... Ne va duce spre regiuni locuite; trebuie să ne lăsăm duşi de curent, care ne va purta spre satele indiene ale misiunilor, de unde vom putea pleca spre Itaiuba şi spre Santarem.

— Să dea Dumnezeu, spuse judecătorul Barn, fără mare nădejde.

— Ca întotdeauna, după o lovitură a soartei, nu se poate să nu se-ntoarcă norocul, exclamă îndată ziaristul

Sanguin.

„La lucru, să nu mucezim în mocirla asta… soarele străluceşte… cerul e senin… viaţa e frumoasă!

Se aplecă spre Micky şi adăugă:

— Şi Iubirea nu ne va lăsa să pierim.

— Da! spuse fata, arătând Laurenciei curentul garapeului. Curaj şi speranţă! draga mea! Ne depărtăm de Peru de Lima dar ne întoarcem spre Atlantic şi…

…„Şi cine ştie dacă vântul care bate spre vest nu-ţi va aduce pe cel la care te gândeşti neîncetat.

— Ralph Murdon! oftă Laurencia, privind în depărtare ca şi cum pe garape avea să apară o pirogă, cu un călător care să semene ca două picături de apă cu tânărul savant naturalist.

— Nu te da visării! o întrerupse Micky. Nu rămânând cufundaţi până peste genunchi în apă, ne vom găsi fericirea.

Ajută-mă să adunăm, la iuţeală, cele câteva lucruri pe care le-am puţul salva din avion, după căderea noastră… Trebuie să pregătim totul ca să Au întârziem plecarea plutei pe care o înjghebează bărbaţii.

Vederea o s-o admirăm noi, mai pe urmă…

În curând, mulţumită îndemânării lui Jossian şi bunăvoinţei ziaristului, mai multe trunchiuri uşoare fură legate cu liane şi formară o plută destul de solidă, ca să ducă pe toţi naufragiaţii.

— Asta e bine făcut, spuse vesel Sanguin, iată-ne aproape scoşi din încurcătură.

Iadul Verde nu ne-a reţinut prizonieri în labirintul vegetaţiei lui diabolice. Acum o să scăpăm de jaguari, de şerpi, de caimani şi de toate fiarele, şi o să dăm de oameni.

Dar vai! tocmai oamenii aveau să fie cei mai cruzi demoni ai acestei regiuni blestemate.

CAPITOLUL 3.
PE TAPAJOZ

— Aşadar, nimic nou! Niciun indiciu?

— Trebuie răbdare, sir, lămuri Barillo. Indienii Apiaca, pe care i-am descusut cu toată şiretenia unui vechi om umblat prin meleagurile Tapajoz-ului, nu au avut nicio cunoştinţă despre prezenţa a două femei albe în regiunea de vest a marii păduri braziliene.

— Poate că se feresc să vorbească.

— De mine nu s-ar feri. Sunt însurat cui o Indiană, nu uita; cu chiar fiica unui şef. E o garanţie care mă face aproape Indian, şi pe mine.

„De atunci, niciun Apiaca nu caută să-mi ascundă ce ştie. Naufragiaţii aeroplanului căzut în pădurile de pe malul stâng al fluviului, nu au fost încă zăriţi de nimeni.

— Poate au şi pierit, îndrăzni să spună Ralph, tremurând.

— Nu, întâmpină Barillo; un grup de Europeni nu dispare, chiar şi în acest ţinut îngrozitor al Iadului Verde, fără să lase urme de trecerea sa. Să mai aşteptăm câtva timp. Nu vă simţiţi cumva bine pe acest... motorigno?

— Ba da, nici vorbă, încredinţă doctorul Jeandrin, dar suntem nerăbdători, dragă prietene.

Barillo le făcu semn să vorbească mai încet.

Voia să asculte ciudata povestire ce i-o îndrugă, în aceeaşi clipă, o Indiană, de sânge amestecat, despre canibalii Parintintini, care trebuiau să jertfească „Monstrului din prăpastia morţii” nişte victime ce aveau

să le cadă în curând în mâini. *Tuşana,* de care ei ascultau orbeşte, le făgăduise asta.

— Sangana? exclamă Portughezul, vorbeşti de monstrul din Iadul Verde?

— Da, bolborosi Indiana, făcându-şi cruce cu o groază vădită. El, rău diavol, tare crunt, şi lui totdeauna foame este...

Doctorul Felix se interesă:

— Ce monstru e acela atât de îngrozitor?

— Ah! făcu Barillo, eu nu l-am văzut, dar Indienii Mundurucus, Africas şi triburile indiene de la graniţele Perului pretind că e un animal aproape fabulos, care trăieşte într-o imensă prăpastie, înconjurată de râpe gigantice şi care străjuieşte, în această trecătoare, intrarea faimosului Eldorado, de minunată amintire.

— Vreun specimen a unei specii animale dintr-alte epoci, fără-ndoială, îşi dădu cu părerea doctorul Jeandrin.

Ralph Murdon căzu la mare grijă.

— Numai ca acest praznic religios să nu fie prilejuit, cumva, de descoperirea naufragiaţilor aerieni pe care-i căutăm noi!

Barillo scutură din cap.

— 0 să ştim în curând, când vom ajunge la ultimele căderi ale Tapajoz-ului... Am să mă duc atunci însumi* să cercetez prin satele Parintintinilor, şi dacă pot descoperi ceva semne îndrumătoare, am să vă dau de veste.

— Am să te însoţesc, Barillo. Declară tânărul.

Portughezul se codi puţin.

— Vezi că, făcu el, triburile astea sunt cele mai sălbatice din Brazilia... Sunt sângeroase şi nu stau la gânduri să întâmpine cu o ploaie de săgeţi înveninate pe străini, pentru care au o ură de nebiruit.

— Asta nu-mi zdruncină hotărârea, declară ritos, Ralph Murdon.

*

* *

Două săptămâni aproape, săptămâni lungi de călătorie, legaseră o prietenie între Barillo şi cei doi însoţitori. Ţinta le era aceeaşi: trăiseră aceeaşi viaţă şi înfruntaseră primejdii în buna tovărăşie.

Experienţa lui Barillo adusese servicii adevărate doctorului Jeandrin şi prietenului său, dar Ralph scăpase de moarte pe Portughez, trăsnind, cu un glonte bine ţintit, un caiman enorm din cei cu ochelari, care răsturnase o pirogă ce readucea pe Barillo pe bordul lui *Motorigno.*

Din nefericire, cercetările negustorului, în ciuda legăturilor lui prieteneşti cu triburile indiene, nu aducea niciun rezultat.

— Ar trebui să luăm, în susul apei, toate *garapole* de pe malul Tapaj osului, izbucnea câte odată Barillo; nu putem, totuşi, să ne pierdem vremea pe urme atât de îndoielnice…

De altfel, expediţia oficială, trimisă de guvernul brazilian, s-a oprit locului la Itaituba, ca s-aştepte acolo ştiri; cel mai cuminte ar fi poate s-o imităm.

— Barillo! exclamă atunci Ralph Murdon, gândeşte-te la cele două fete, care trebuie sa se afle în cea mai groaznică primejdie şi disperare!

Cugetă la soarta ce le aşteaptă dacă sunt prinse de triburile indiene!…

— Sau de Benito Valdez, completă Barillo, cu o fa (n întunecată.

Ralph privi pe Portughez.

— Iar banditul acela? Ce te temi, oare, din partea lui?

— Mă tem, lămuri Barillo, ca Benito Valdez să nu poarte o pică deosebită judecătorului Barn, care l-a condamnat.

Dacă a aflat ştirea naufragiului avionului liniei aeriene Peru - Ocean, va pune totul în mişcare ca să-l regăsească şi va răscoli toate desişurile Iadului Verde…

Şi atunci, spuse Ralph, pălind, dacă-l regăseşte?

— Ar fi cea mai mare nenorocire ce li s-ar putea

întâmpla celor două fete care însoţesc pe judecătorul Barn, încredinţă Portughezul, fără să vrea să-şi precizeze gândul mai mult.

Ralph strânse pumnii de mânie, apoi întorcându-se spre Barillo:

— Să pornim, exclamă el... s-o pornim cât mai repede! ... Nu trebuie să pierdem un singur mânut. Orice întârziere poate pricinui o catastrofă... Să plecăm!...

Peste trei zile, ultima cădere a Tapojozului era trecută şi Barillo echipa şase piroge indiene, ca să urce în susul fluviului până la izvoarele lui.

Dar în ziua aceea, pe când slabele bărci vâsleau de-a lungul malurilor, Ralph scoase un strigăt de surprindere.

— O maimuţă roşie, ciudat gătită. Ce-o fi purtând în jurul gâtului?...

Barillo fu şi el mirat.

— Ei, drăcia naibii! S-ar zice că e ceva ca o pungă de piele roşie... Aduce cu acele genţi sau poşete în care femeile îşi poartă pudra, puful şi alte lucruri de toaletă.

— Cum să fie aşa un obiect aici? exclamă doctorul.

Ralph nici nu-şi lăsă vreme să se gândească.

Avea în mâini o puşcă Winchester, o duse la ochi şi trase.

— Proastă grabă, bodogăni Barillo. Dacă dobitocul e numai rănit, toţi tovarăşii lui îl vor duce, Dumnezeu ştie unde.

Într-adevăr, o ceată de maimuţe urlătoare răsări ca din pământ şi, garnisind toate crăcile învecinate, făcură să plouă o grindină de proiectile de tot felul.

Maimuţa dintâi rămase atârnată de coada ei lungă, încovrigată. Dar scotea nişte ţipete dureroase şi jalnice, care înduioşară pe doctorul Jeandrin.

— Am putea să-i dăm îngrijiri poate, după ce vom fi prins-o, spuse el.

Din nenorocire, nu era lesne să ajungi şi să te atingi de cuadruman fără să rişti să fii sfâşiat de trupa furioasă a

celorlalte maimuţe roşii.

Atunci, Calmele Cuscuto. Omul de încredere al lui Barillo, se hotărî să încerce el aventura.

Potrivi, la arcul de temut ce-l purta totdeauna cu el în expediţii, o săgeată al cărei capăt ascuţit în formă de semilună sau secere forma o ciudată armă zburătoare.

Ţinti cu grijă maimuţa rănită şi slobozi săgeata cu mare dibăcie, că reteză capătul cozii prinse iar animalul căzu în fluviu, scoţând nişte schelăituri jalnice.

Un clocot se produse în locul unde căzuse şi... un cap turtit, cu un bot prelung se ivi.

— Blestem! strigă Barillo, un jacare cu ochelari!

Era. Într-adevăr, unul din acele teribile soiuri de crocodili, care venea să-şi ceară vama în împărăţia unde neamul lui era stăpân.

Totul dură o clipă. Fălcile lui, fără măsură de lungi, se deschiseseră, arătând un şir de dinţi impresionanţi şi se reînchiseră peste maimuţă, pe care bestia o târî în fundul apei cui geanta roşie cu tot.

Dar Cuscuto nu înţelegea să i se şterpelească astfel prada de un nepoftit.

Şi cei trei Europeni îl văzură scoţând din teacă cuţitul lui, care în mâna exersată era o armă teribilă, şi aruncându-se în undă în urmărirea monstrului.

Apa era destul de străvezie, aşa că se putea urmări lupta.

Văzură pe metis dându-se la fund şi trecând pe sub caiman care manifestă deodată o agitaţie nebună şi se ridică în sus cu burta în aer, în timp ce apa Tapajozului se făcea roşie.

— Straşnic! Minunaţii strigă doctorul Jeandrin. Cuscute l-a spintecat. Ce lovitură de cuţit!

Păcat că maimuţa a pierit, spuse Barillo, pe când Cabocle urcă iar în pirogă cu cadavrul cuadrumanului.

Toţi se repeziră să privească geanta de marochin roş, care adusese moartea bietului animal.

— N-a ştiut cum să se mai descotorosească de ea, explică Portughezii!, îşi trecuse capul prin lănţucul de oţel, care servea pentru atârnarea acestei drăguţe podoabe de braţul proprietarei sale şi n-a mai fost în stare să şi-l scoată.

— Întâmplare binecuvântată! exclamă Ralph Murdon în culmea bucuriei. În sfârşit, iată un indiciu. Poşeta asta roşie a fost furată Laurenciei Barn.

— Ei nu!... Se poate?... îngână doctorul.

Tânărul era aproape nebun de bucurie.

îşi apăsa buzele pe obiect şi arăta un pacheţel de hârtie, udat de apa Tapajozului.

— Sunt ultimele scrisori ce i le-am scris. Ea le-a păstrat. Se mai gândeşte la mine. Nu m-a uitat!...

— Cu atât mai bine pentru viitorul şi fericirea voastră, prietene, interveni doctorul Jeandrin. Asta numesc şu o coincidenţă fericită, ture fericită. Şansa lucrează pentru voi doi.

Nu mai rămâne decât să fie regăsită miss Barn.

— Mda, făcu Barillo, şi asta e tot aşa de uşor ca şi găsirea unui ac într-o claie de fân.

Dar ca şi cum şansa, pe care el avea aerul s-o dispreţuiască, ar fi vrut să dea o dezminţire vorbelor lui, câteva împuşcături depărtate se auziră.

— Ce să însemne asta? făcu doctorul.

— Indienii de prin ţinutul ăsta nu au arme de foc, murmura Barillo.

— Sunt poate scăpaţii din avionul pierdut, care cer ajutor, exclamă Ralph Murdon. S-o pornim în direcţia aceea.

— În plină pădure?... E neprevăzător şi riscăm să ne rătăcim fără s-ajungem să aducem ajutor naufragiaţilor, declară Barillo.

Numai poate vreun *garapeu.* Ne-ar îngădui să ne aventurăm în acest frunziş de nepătruns.

Cuscuto şopti câteva cuvinte.

— Ce? exclamă Ralph Murdon. Ce spui d-ta? Indienii Iadului Verde? Poate?

— Tot ce se poate! rosti încet neguţătorul portughez.

Dar tânărul scoase un strigăt de bucurie.

— Un *degrad*... Malul o coteşte spre o îmbucătură: e acolo la dreapta, în susul cursului, o îmbucătură largă, a unui vast *garapeu* care pătrunde în inima pădurii.

„Prin el am putea pătrunde şi noi.

Cu un gest, Barillo apropie pirogele şi le arătă direcţia ce trebuiau să urmeze.

În capul flotilei, Ralph Murdon, ţinându-şi Winchesterul gata să tragă, îndemna într-una pe Cuscuto să vâslească mai repede.

îndărătul lui, Barillo supraveghea cele două ţărmuri, ca om deprins cu surprizele acestei regiuni nesigure, şi unde triburile indiene stau adesea ascunse la pândă.

Dar nimic nu trăda prezenţa vreunor fiinţe omeneşti, iar pirogele nu speriau decât cârduri de flamingo roz sau stoluri de papagali cocoţaţi pe ramurile joase ale copacilor ţărmului, care-şi luau zborul cu un tărăboi de ţipete răguşite şi umplând văzduhul cu culorile strălucite ale penetului lor.

Turburară din liniştea lor mai multe perechi de lamentini şi un tapir enorm. Care se scuturase şi o rupse la fugă făcând să ţâşnească noroiul râului.

Cinci sau şase broaşte ţestoase serpentine, ale căror ciocuri lătăreţe păşteau ierburile din fundul garapeului, se risipiră la iuţeală sau deteră la fund.

La o cotitură, un copac uriaş, răsturnat pe jumătate de vreo vijelie, le tăie aproape trecerea prin trunchiul său aruncat de-a curmezişul cursului apei.

— Atenţie! strigă Barillo, arătând piedica din calc, suni oameni pe trunchiul acesta care ne fac senine.

— Da, strigă Ralph... Doi oameni cu hainele zdrenţuite... care par sfârşiţi de puteri.

Cele şase piroge înaintară încet şi numaidecât Cuscuto

declară:

— E o barcă sfărâmată, aruncată la mal. Oamenii aceia doi s-au cocoţat în crăci cum au putut şi n-au căutat să ajungă la mal înot.

De ce oare? întrebă doctorul mirat.

— De frica blestemelor de *piranhas,* explică Caboclo.

— Diabolo! exclamă Portughezul. Atunci, ceri drept, n-aveau încotro… Aşa e, rio ăsta mişuni de peşti canibali…

Ralph nu mai avu nevoie de alte amănunte, şi nici d-rul Jeandrin.

Amândoi cunoşteau cruzimea şi lăcomia micilor peşti, numiţi „piranhas”, ai căror dinţi ascuţiţi fărâmiţează un bou în mai puţin de un ceas.

Erau mii şi mii de piranhas în rio, şi cei doi naufragiaţi ar fi fost mâncaţi înainte de a fi putut găsi un adăpost pe uscat.

Pe de altă parte, trunchiul de copac, culcat de-a curmezişul garapeului, era înconjurat spre rădăcini cu groaznice plante ghimpoase cu spini, ca acele şi mustind un clei veninos, care împiedica orice retragere spre partea aceea.

Dar zărirea pirogelor le mai puse inima la loc celor doi refugiaţi de pe trunchi.

— Alo! strigă gâfâind de bucurie unui din ei. Aici, naufragiaţii avionului Peru - Ocean. Râul Sanguin, reporter.

— Şi Jossian, mecanic-pilot.

— Ura! proclamă Ralph Murdon… sunteţi singuri?

— Am lăsat pe judecătorul Barn, din Statul New-York. Cu fiică-sa şi nepoată-sa, într-un adăpost, pe marginea râului.

Noi am plecat în cercetare, pe o barcă întâmplătoare, dar am fost atacaţi de un şarpe anaconda, care a sfărâmat o parte din scânduri, sub strânsoarea inelelor lui…

L-am putut omorî, cu câteva cartuşe din Colturile

noastre, dar a trebuit să ne cocoţăm pe craca asta, ca să scăpăm de piranhas.

— Şi situaţia devenea tot mai critică, adăugă ziaristul. De trei zile căutam în zadar să ne putem da jos din cuibul nostru, unde cloceam silit.

— Mai aşteptaţi numai câteva minute, îi rugă Barillo, făcând semn lui Cuscuto.

Acesta îşi îndrepta piroga lui spre mal şi tăie de-acolo câteva braţe din nişte buruieni, pe care le legă cu ramuri tinere şi le lăsă să plutească pe suprafaţa garapeului.

În curând, un fel de culoare purpurie, ca o dâră de sânge, se întinse pe apa liniştită. Şi îndată, miriadele de peşti, cu dinţii mici şi ascuţiţi, urcară cu burţile în nor şi gurile căscate, acoperind luciul de jur împrejur.

— Straşnic ospăţ pentru ţestoase şi jacari, râse Barili»»...

„Acum, salvarea naufragiaţilor e o jucărie.

*

* *

Peste câteva minute, Jossian şi Râul Sanguin, reînsufleţiţi şi întăriţi, explicau membrilor grupului salvator, păţaniile lor prin întortocheturile garapeului, pe apa căruia coborâseră pe o barcă înjghebată de ei, de bine de rău, cu mijloace primitive.

— Eram totuşi fericiţi *că întâlniserăm un rio pentru a veni la civilizaţie, adaugă tânărul ziarist, însă Iadul Verde părea a nu voi să ne mai lase să plecăm şi întâlneam pretutindeni duşmani pânditori în calea noastră.

A trebuit să suportăm o luptă eroică cu nişte caimani care-şi vegheau icrele depuse în mocirlele malurilor; să distrugem viespare de viespi uriaşe, ale căror ace ne-au ameninţat şi urmărit o zi întreagă...

„Era să pierim într-o baltă de descărcările electrice ale gymnoţilor... şi Laurencia Barn era cât p-aci să fie sfâşiată de o haită de maimuţe urlătoare., care i-au rupt

vestmintele şi i-au smuls un obiect la care ţinea tare mult, aproape tot atât ca la viaţa ei, pe cât spunea.

— Laurencia, vorbeşti de ea?... bâlbâi Ralph... Laurencia Barn este dar teafără, sănătoasă?

— Pe cât se poate fi după oboseli şi necazuri ca acelea prin care am trecut... Cu cine am cinstea să vorbesc?

— Ralph Murdon, de la Universitatea din Yale.

— D-ta!... exclamă ziaristul... A! dacă Laurencia te-ar şti atât de aproape de ea! Ce bucurie ar fi pe mititica.

— Nu m-a uitat, aşadar?

— Nu se gândeşte decât la d-ta, scumpe domnule!

Barillo se scuză, zâmbind, că vine să turbure o asemenea convorbire, dar avea nevoie de amănunte.

— Aţi lăsat pe judecătorul Barn şi pe cele două domnişoare într-un adăpost — spuneaţi?

— O colibă, înjghebată în grabă din bambuşi şi din frunze drept acoperiş. Era nevoie de făcut rost de puţină odihnă pentru Micky şi Laurencia, care îndураseră oboseli peste puterile lor.

Judecătorul Barn era şi el topit, şi Jossian se temea să nu-l vază dând în frigurile rele.

— Veneam acum să căutăm ajutor la vreo misiune, pe malurile Tapajozului, adaugă Jossian.

— Şi norocul ne-a servit, căci am dat de dv., reluă Râul Sanguin.

Barillo aprobă din cap, dar expresia feţei lui arăta mai mult nelinişte.

— De când plutiţi pe garapeu?

— De patruzeci de ore, aproape.

— Atunci! să nu mai rămânem deloc aici... s-o pornim! comandă Barillo. E cea mai mare grabă să punem pe acele biete domnişoare la adăpost de primejdiile de care, până acum, au scăpat ca prin minune.

— Ce primejdii? făcu Sanguin.

— Nu întreba, să pornim; cele mai groaznice aventuri le aşteaptă dacă nu sosim la timp.

Flotila se puse în mişcare din nou.

Vâslele lucrau din răsputeri; pirogele zburau pe râul calm.

Barillo, cu nervii încordaţi, cu ochii aţintiţi pe tufişurile celor două maluri, nu dădea decât porunci scurte. Toată obişnuita lui poftă de vorbă pierise, iar Cuscuto părea şi el tot aşa de îngrijat.

În sfârşit, un fel de colibă şubredă, ridicată pe o movilă acoperită cu muşchi, se ivi la o cotitură a garapeului.

— Asta e! proclamă Jossian.

— Alo! chiui Sanguin, agitându-şi casca colonială. Alo, Micky... Alo!

Dar niciun semn nu se ivi în jurul cabanei, care se arate că era vreo fiinţă omenească acolo.

— Dumnezeule! gemu Ralph... Nimeni nu răspunde.

— Micky! Laurencia! Mr. Barn! răcni Sanguin... Alo!

O spaimă subită îl cutremură...

Sări în apă şi se căţără ca un nebun pe mal.

Ralph... făcu la fel.

Cele două piroge se alipiră de malul garapeului.

Dar cei doi îndrăgostiţi şi urcaseră movila şi pătrunseseră în colibă.

În clipa următoare, două strigăte se înălţară.

— Goală!...?

— Laurencia! Unde e Laurencia?

— O! exclamă Barillo, năpustindu-se rândul lui în cabană, ce m-am trimit s-a întâmplat... Sărmanele copile au căzut în mâinile „Demonului Infernului Verde”.

— Care demon? răcni Sanguin.

— Benito Valdez, rosti întunecat Barillo, arătând o foaie de pergament pe care erau scrise aceste câteva rânduri:

„*Luat în primire două viitoare sclave pentru satul fără urmă şi care vor fi apoi oferite drept jertfe Zeului din Prăpastia Morţii... pentru a răzbuna pe cel care nu se teme să se declare Stăpânul absolut al ţinuturilor*

blestemate — BENITO VALDEZ”.

— Ce nenorocire! ce nenorocire! gemu Râul. Micky în mâinile acestui bandit...

— Nu! rosti Ralph Murdon cu o mânie rece... care fu remarcată de toţi. Benito nu-şi va aduce la îndeplinire ameninţările, căci America întreagă va fi acum împotriva lui...

Apoi, cu o mână hotărâtă, adăugă sub semnătura banditului *„Benito Valdez*”:

„*Căruia eu, Ralph Murdon, de la Universitatea din Yale, îi declar război pe viaţă şi pe moarte, fără răgaz... până la ispăşirea e rimelor lui*...”

— Eu am să te ajut, senior, răsuna îndărătul lui o voce hotărâtă. Şi eu am de răfuit o socoteală cu Demonul Iadului Verde.

Toţi se-ntoarseră uimiţi, spre uşă.

Cine vorbeşte astfel? exclamă Barillo.

Era Cuscuto.

CAPITOLUL 4.
SCLAVELE GANGSTERILOR

— Ia seama, Micky, nu mai înainta.

— De ce?

— Mi-e frică.

— De cine?

— Mi-e frică de diavolii aceştia tatuaţi, care ne supraveghează.

Mi-e frică de acest om, care mă priveşte cu un zâmbet groaznic.

Mi-e frică să nu fiu dată vreunuia din aceşti fioroşi bandiţi şi să cer, în zadar, îndurare de la răpitorii noştri.

O ce jalnică soartă e a noastră! şi ce ne păstrează viitorul?

— Eu ştiu, spuse Americana, cu un ton care mări încă şi mai mult groaza verişoarei sale... Vom deveni sclavele gangsterilor satului de negăsit; vom fi supuse capriciilor lor şi păstrate plăcerilor lor.

— Ce vorbe spui tu aici?

— Adevărul!... E înspăimântător dar trebuie privit în faţă, asta ne va da curajul să încercăm orişice pentru a ieşi din acest labirint de iad în care tânjim de cincisprezece zile.

Laurencia rămase mută.

O deznădejde fără margini o împiedica să-şi adune în cap două idei; rămânea adâncită într-un fel de toropeală automată, fără voinţă şi fără putere de împotrivire.

Din contra, blonda Micky îşi petrecea tot timpul căutând vreo ieşire, pentru a abate de la ele o soartă

înjositoare şi să se smulgă din starea de sclavie care era rezervată tuturor captivelor lui Benito Valdez.

Căci acesta era faimosul gangster brazilian. El le răpise, împreună cu judecătorul Barn, în vremea când Jossian şi Râul se depărtaseră de tabără spre a încerca să găsească ajutor pe malurile lui rio Tapajoz.

O bandă de Indieni şi de Cabocli se apropiase fără zgomot şi împresurase cabana lor de adăpost, cu o isteţie şi o repezeală a lat de minunată că cei dinăuntru nu putuseră face uz de armele lor, ale căror detunături ar fi vestit, poate, pe cei doi tineri plecaţi ca cercetaşi.

Fuseseră înconjurate, legate şi duse cu căluş în gură, fără să se poată împotrivi, şi nici măcar să recunoască drumul ce-l apucau răpitorii lor.

Vedeau doar că erau târâte în adâncimile acelui „Iad Verde” care avea să le facă să cunoască cruzimea oamenilor după aceea a fiarelor.

Fără să-şi poată da seama de întortocheturile cărărilor care se înfundau în acest labirint de frunzet, ele, legate ca nişte pachete şi purtate în nişte reţele grosolane, prinse de un crăcan lung, ajunseră într-un sat mare, unde, numaidecât, grupe de femei le luară în primire cu zbierete sălbatece şi le despuiase că aproape de vestminte, măcar că ser zbăteau şi protestau, strigând cu indignare.

După aceea se pomeniră în faţa temutului gangster Benito Valdez, care, fără a rosti un singur cuvânt, le examinase cum un geambaş examinează un animal de rasă, făcând să fie sucite şi răsucite la un gest al lui, observând toate amănunţimile cu o atenţie atât de insultătoare că Micky nu-şi putuse stăpâni indignarea.

— Dar ce, am ajuns sclave, ca să fim tratate în felul acesta? izbucnise ea.

— Aproape, se mulţumise să răspundă stăpânul Iadului Verde.

— Cu ce drept?

— Cu dreptul celui mai tare. Frumoasa mea!

Tânăra fată avea o fire curajoasă şi o mândrie care nu răbda constrângere.

Tonul lui Benito Valdez îi displăcea şi, cum acesta risca un gest obraznic, ea sări înapoi după ce-l pălmuise.

Prin stolul de femei indiene şi braziliene care se apropiaseră, trecu un murmur de spaimă.

— Căţea! strigase banditul scrâşnind... Dacă n-ai reprezenta o sută de mii de dolari! ai căpăta tu pe loc pedeapsa îndrăznelii tale.

Doi Indieni crunţi se şi repeziseră la tânăra Americană, pe care Laurencia o acoperea cu corpul ei şi-o strângea în braţe cu deznădejde.

Banditul se porni pe un râs bestial.

— Cred că judecătorul Barn n-a făcut rău că v-a dus cu el în călătoria asta, miss, căci sunteţi acum pentru mine zăloage de mare preţ, menite să-mi aducă o bună sumă de dolari...

De-aceia vă cruţ şi vă consider, deocamdată, ca nişte prizoniere de seamă. Sunteţi libere să vă plimbaţi prin tot satul. Socotesc că ce veţi vedea pe-aici are să vă lumineze pe deplin şi că aveţi să vă supuneţi cuminte soartei voastre.

— Şi tatăl meu? exclamase Laurencia. Unde este?

Benito se închină cu o politeţă batjocoritoare.

— Excelenţa sa e la loc sigur. Un magistrat de valoarea lui nu poate fi tratat ca un muritor de rând.

Dumnealui are dreptul la atenţii deosebite şi am preferat să-i ofer un apartament discret, unde nimeni nu va veni să-l deranjez şi să-l împiedice să cugete la soarta proastă care a răsturnat rolurile.

— Ce vrei să spui?

— Spun, răspunse zâmbind sinistru gangsterul, că atunci când magistraţii cad în puterea celor pe care i-au persecutat legal şi i-au condamnat, ei n-au decât să se resemneze la legea Talionului: „ochi pentru ochi, dinte

pentru dinte”, care e cea mai veche lege a lumii.

El privi pe Laurencia cu o expresie, care făcu pe tânăra fată să tremure.

— Voi avea deci trista datorie, să plătesc tatălui d-tale cu aceeaşi monedă condamnându-l, dacă nu la scaunul electric, care lipseşte în această regiune, cel puţin la o plimbare sentimentală în Prăpastia Morţii, unde monstrul executor al sentinţelor noastre îl va face să-şi plătească datoria…

Apoi, cum Laurencia, pierdută, îşi împreuna mâinile rugătoare, el o sili să se apropie mult de el, şi adaugă:

— Afară doar dacă d-ta consimţi să devii femeia lui Benito Valdez, de bună voie, şi să-mi închini tinereţea d-tale, frumuseţea d-tale şi… dragostea d-tale…

— Dragostea mea… la aşa ceva te gândeşti?… exclamă cu dezgust şi groază Laurencia. E cu neputinţă! Niciodată!

— Ai să te mai gândeşti, reluă cu răceală, banditul. Cugetă numai că eu pot obţine totul! Şi că numai dorinţa şi bunul meu plac dictează în acest sat, în care eu sunt stăpânul destinelor tuturor!…

— Stăpânul! după Dumnezeu!… aşa, pur şi simplu… exclamă Micky, cu accentul ironic ce ştia ea să întrebuinţeze atât de bine, când voia să înfrunte pe cineva.

Benito Valdez o privi în acelaşi fel, cum ar măsura un temnicer pe o întemniţată obraznică.

— Şi dacă te-aş preda pe mâna lui madam Deborah, negresa însărcinată să bage minţile-n cap fetelor din Casa sclavelor?

Crezi că vreun înger din cer te-ar putea scăpa de mănunchiul de nuiele care ţi-ar muia trufia şi ţi-ar lua piuitul?

Fii, deci, mai puţin îndrăzneaţă, miss Micky, căci calitatea d-tale de fată albă şi de Americană liberă nu te-ar garanta împotriva harapnicului… şi toate înjosirile ce-l însoţesc.

Micky se îndreptă în toată înălţimea taliei ei.

— Ai cuteza să pui să mă biciuiască?... Ca pe o sclavă?

— Ca pe o puştancă... ar fi o comparaţie mai exactă! adăugă părinteşte Benito Valdez. La revedere, miss, şi fiţi cuminţi.

Sunteţi liberă să circulaţi şi chiar să încercaţi a fugi. Numai că, fiţi prudente... E un sfat... Plecaţi, Dumnezeu să vă păzească.

— Banditul acesta e o fiară de pradă, o fiară cruntă, pe care aş ucide-o fără nicio milă, spuse, clocotind, Micky... Ameninţări le lui însă nu mă sperie de el... Norocul nostru se va întoarce...

— Vai! suspină Laurencia.

Verişoară ei se necăji.

— Nu tot geme într-una şi nu dispera aşa de soarta noastră. Încă nu suntem cu totul jucăria acestui gangster. Crezi tu că Râul şi Jossian ne vor fi părăsit?

— Nu, făcu Laurencia, şi mai e şi Ralph Murdon.

— Şi America, la care banditul acesta nu se gândeşte: America, desigur, va trimite o misiune ca să ne caute.

— Crezi?

— Nu mă îndoiesc o clipă. Prinde deci inimă şi să încercăm să mu arătăm slăbiciune faţă de aceste femei, care se holbează la noi.

Erau, într-adevăr, obiectul curiozităţii unei părţi din populaţia satului.

Femeile, mai ales, le înconjurau.

Aproape toate erau tinere şi chiar foarte drăguţe.

Toate fuseseră târâte, fără de voia lor, în acest bârlog al ticăloşiei, unde ele duceau o existenţă de sclave, supuse la voinţa absolută a gangsterului şi a fârtaţilor lui de aventuri.

Erau Indiene, mulatre, două-trei quarterone aproape albe, câteva Braziliene de prin Para şi Mamao, răpite de la soţii şi părinţii lor, şi deveniseră, bietele, adevărate otrepe omeneşti, fără de voinţă şi fără de bucurie.

O seamă din ele ar fi fost frumoase, dacă o teroare ascunsă şi continuă nu s-ar fi citit în ochii lor şi dacă mersul lor sperios, de animale hărţuite, n-ar fi trădat frica permanentă de bandiţii care le aduseseră în starea asta jalnică;...

Ele nu ştiau decât să asculte, să se înconvoaie şi să primească toate umilinţele.

Sosirea celor două Americane, stârni în acelaşi timp curiozitatea şi invidia lor răuvoitoare.

Căci primiseră ordinul să respecte pe cele două prizoniere, iar cele care, la sosirea lor în sat, sfâşiaseră hainele Laurenciei şi Micky-i, fuseseră aşa de crud bătu te, că cele două fete străine deveniseră aproape un obiect de teamă pentru sărmanele creaturi ale acestui sat nemernic, unde toţi aventurierii fără cuget, găseau un adăpost.

Cele două captive profitară de semi-libertatea lor, ca să se orienteze şi să caute căi de ieşire din închisoarea lor.

Dar trebuiră curând să-şi dea seama că satul misterios era aşa de minunat de bine ascuns în uriaşul, nemărginitul frunzet al codrului, că niciun indiciu exterior nu putea face să fie descoperit.

Cărările pe ion re apucaseră, le duseră la drumuri în rotocol, care le întoarseră la punctul lor de plecare.

Codrul şi iar codrul, în care liane uriaşe făceau reţele de nedescurcat, în el se învârteau toate drumurile.

Ar fi trebuit să cunoşti secretul labirintului, ca să scuipi din acest imens, codru.

Şi cu găsirea acestui secret se îndeletniceau, de două săptămâni, Laurencia şi Micky.

Căci timpul se scurgea fără să aducă vreo uşurare a neliniştii lor.

Nu cunoşteau nici locul unde era închis Mr. Barn.

Nu ştiau nici termenul pus de gangster, pentru plata răscumpărării lor.

Nu aveam nicio ştire de la Jossian şi, de la Râul

Sanguin.

— Au pierit, poate, de săgeţile Indienilor, în; vreo cursă întinsă de acest fioros Benito, şoptea Micky.

— Şi vremea trece! adăuga Laurencia. Ieri, o Indiană, urna din scorpiile care păzesc hangarul sclavelor, m-a poftit să intru în închisoarea aceea, ce te înfioară.

Peste un mult şi la tine vine rând se asculte de mine, îmi spunea ea cu un rânjet greţos...

M-am cutremurat, amintindu-mi cuvintele lui Benito Valdez. Monstrul mă doreşte şi nu se va da înapoi. De la nimic, ca să mă constrângă.

Mai bine să pieri sub ghearele unei fiare sălbatice, decât să pieri în chinuri după ce ai îndurat violenţele acestor bandiţi.

— E şi părerea mea, spuse Micky; să încercăm dar, o ultimă dată, să găsim o cărare care să ne ducă măcar ori şi unde.

Căută în rochia din fibre de palmier, cu care era îmbrăcată, şi scoase un mic obiect.

— Un revolver? exclamă Laurencia.

— Un mic apărător pe carie l-am putut ascunde. E o armă; mică, numai cât o jucărie, dar care va fi poate liberarea sau, în orice caz, ultimul ajutor... Vino.

Se înfundă cu verişoara ei în desişurile care înconjurau colibele satului fără de urme.

Amândouă ajunseră mult mai experimentate ca la începutul naufragiului lor în Iadul Verde. Ştiau acum să se târască fără zgomot, să umble fără să facă să foşnească frunzele arborilor şi ale lianelor.

Din prevedere, Laurencia se înarmase cu o cracă voinică iar Micky ridicase de jos un cuţit de tăiat ramuri şi lăstari, ruginit ce-i drept, dar care încă le mai putea apăra.

Trecuseră, fără a întâlni vreo piedică, primul brâu de pădure şi o luaseră pe o cărare întortocheată, pe jumătate ascunsă sub liane agăţătoare şi trunchiuri

scorboroase şi putrezite, când ajunseră, brusc, la un şanţ lat, pe jumătate umplut cu arbuşti şi plante ghimpoase.

— la scama, repetă pentru a douăzecea oară Laurencia, oprind de braţ pe Micky, care pornea să s-coboare în el.

Mica Americană curajoasă, înălţa din umeri drept orice răspuns, când un şuierat înăbuşit o vesti că primejdia era reală.

— Un *jararaca*, exclamă ea.

Arată un şarpe galben şi negru, destul de lung, încolăcit de o liană şi care, cu capul său triunghiular, dat înapoi şi gata să se arunce, păzea partea şanţului unde fata se pregătea să coboare.

— Să căutăm un drum mai puţin primejdios, declară simplu Micky.

Merseră de-a lungul şanţului, - câţiva metri, şi săriră înapoi fălind.

O fioroasă grămadă încâlcită, de reptile, se arăta ochilor lor. Toate soiurile veninoase ale Braziliei, păreau «să-şi fi dat întâlnire în şanţul acesta, ca să oprească să fie trecut.

Micky număra crotali, trigonocefali, şerpi pitici, nu mai mari ca nişte bucăţi de mărgean; vipere verzi, ai căror colţi., aduşi foarte vizibili în mucoasele purpurii ale gurilor lor larg căscate, dădeau, acestor crunte târâtoare, o înfăţişare drăcească, pe care o completa un ciudat cerc negru în jurul ochilor bulbucaţi şi fascinatori.

Iar deasupra buruienilor spinoase, se înălţa, din când în când, îngrozitorul cap al unui Lacheses mut, faimosul *Sncurucu* ial pădurilor tropicale, uriaşul şerpilor veninoşi şi cea mai teribilă întâlnire pentru un explorator pierdut în desişurile Iadului Verde.

— Să fugim! gemu Laurencia.

— Ar trebui să imităm maimuţele şi să fugim prin cele mai lungi crăci de peste acest şanţ, şi care se ajung cu crăcile şi lianele arborilor de pe celălalt mal, lămuri Micky;

din nenorocire, văd nişte străjeri ciudaţi, cu care nu se poate sta de vorbă.

Arăta spre doi *boa constrictori*, aproape tot aşa de mari ca Anaconda de care dăduseră la începutul expediţiei lor în pădurea virgină. Aceşti enormi şerpi, păreau a fi acolo pentru a se împotrivi oricărei încercări de evadare.

Cele două fugare nu mai stăruiră, ci făcură stânga-mprejur.

— Ce facem acum? gemu Laurencia.

— Să căutăm în altă parte! răspunse dârză Micky... Mi s-a părut că am văzut, în depărtare, un luminiş, care se întrevedea ca o gaură în frunzet, fără-ndoială vreo trecere a mistreţilor sau ţapilor, care trebuie să ducă la un curs de apă...

Dacă am construi o plută grosolană, din trunchiuri căzute, legate cu papură, am putea să ajungem poate la Rio Tapajoz... şi apoi...

— Să regăsim poate oameni civilizaţi, suspina Laurencia, a cărei speranţă renăştea...

Haidem, Micky, într-acolo! Să ne încercăm norocul!

Luminişul era înconjurat, aproape de toate părţile, de o vegetaţie atât de bogată, că Micky scoase un strigăt de surprindere.

— Orhidee! Flori uriaşe!

Un parfum pătrunzător, îmbătător, umplea aerul de jur împrejur. Era o atmosferă aproape irespirabilă şi care-ţi dădea greaţă şi ameţeli...

Laurencia era cât pe ce să leşine.

Din fericire, era lângă ea Micky.

Ea susţinu pe verişoara ei, trăgând-o după ea, repede, destul de departe.

Apoi îi făcu vânt cu o frunză lată, până ce o văzu deschizând ochii şi înviorându-se.

— E cu neputinţă de străbătut zona asta periculoasă, îi spuse ea. Răpitorii noştri au prevăzut totul.

Am pieri aici amândouă, amorţite de plantele oare...

distilează moartea.

— Ce perversitate crudă au mizerabilii aceştia, pentru: a-şi păzi prada! murmură Laurencia... Ce fioroase descoperiri noi ne mai aşteaptă?

Aveau dreptate să se întrebe astfel, căci un spectacol înspăimântător le împietri locului, îngheţându-le sângele în vine.

Un tufiş le tăia calea. Acest tufiş era format din tulpine enorme, pe care înfloreau corole de flori albe, vrâstate de pete lungi, purpurii, care păreau dâre de sânge.

Nişte vrejuri mlădioase, aducând cu cârceii viţei de vie, dar spinoase şi însufleţite de mişcări neaşteptate, se agitau într-una în jurul unui vrej contrai pe care se deschidea o floare fioroasă, al cărui pistil semăna cu un fel de limbă elastică, garnisită cu lungi spini roşiatici şi care se zvârcolea ca un şarpe.

Vegetaţia asta mai mult decât ciudată, nelinişti prin înfăţişarea ei pe fugare, care o ocoliră cu teamă.

Deodată Micky scoase un ţipăt.

— O! nenorocita! Priveşte, Laurencia.

O fată albă, aproape o copilă, era încolăcită de spiralele vrejurilor gigantice, care o strângeau cu putere.

Era aproape goală, ca toate captivele satului blestemat, şi puteai urmări prin dârele însângerate din carnea ei delicată, crudele sfâşieri ale lianelor ghimpate ce o ţineau prizonieră.

Trebuie că se zbătuse nebuneşte, răcnind şi chemând ajutor, dar florile se aplecaseră asupra rănilor ei sângerânde şi, lacome ca nişte ventuze, supseseră cu nesaţ tot sângele din vinele nefericitei, care-şi dăduse sufletul, după o agonie groaznică.

— Orhideea canibală! Planta diabolică a Infernului tropical de verdeaţă! spuse încet Micky.

„Sărmana fată trebuie că fugise, ca şi noi, şi a fost înhăţată de aceste înfricoşătoare tentacule, care au redus-o la nemişcare s ca să îngăduie cruntelor flori să-şi

îndeplinească opera lor sinistră.

Amândouă se îndepărtară încet şi fără ţintă.

Se simţeau la capătul puterilor, ca două musculiţe în mijlocul unei uriaşe pânze de păianjen.

Se vedeau înconjurate de aşa curse, că nu mai ştiau ce hotărâre să ia.

Erau să se prăbuşească, deznădăjduite, la piciorul unui copac, ca să-şi aştepte soarta, când nişte strigăte sălbatice le dezmeticiră din sfârşeala asta funestă.

Indieni tatuaţi din cap până-n picioare, cu feţele crunte, răsăriseră din tufişuri

Unul din ei Striga la ele, arătându-le o cărare.

Era un şef, un *Tuşana,* cu buzele bestiale şi cu dinţii ascuţiţi anume, după obiceiul populaţiilor canibale ale Amazonului misterios.

Părea să se intereseze, îndeosebi de Micky, căreia îi adresă, la fiece clipă, un potop de cuvinte, înciudat că nu era înţeles.

— S-ar zice că-ţi face curte, declară Laurencia verişoarei sale.

— Mi-e frică de el, murmură tânăra Americană, vezi-i numai dinţii; noroc că am la mine revolverul.

Sosi o nouă ceată, năvălind în această parte a pădurii. Benito Valdez era printre noii veniţi.

Părea furios.

— Au pătruns oameni aici, spuse el. Vreau să mi-i găsiţi! Poruncesc!

Când dete cu ochii de cele două fete, mânia îi crescu şi mai mult.

— A! A! făcu el. Socoteaţi să-mi scăpaţi din mâini, fără-ndoială, miss?

— Eram în dreptul nostru, nu? îl înfruntă, cu curaj, Micky.

— Cum sunt şi eu, în dreptul încinsă pedepsesc această încercare de independenţă, întâmpină banditul pe un ton dârz. Ei, ei, nu faceţi nişte mutre de prinţese insultate.

Aşteptaţi să aveţi mai întâi motive serioase pentru asta... O să le aveţi cu vârf şi-ndesat, curând, curând!

O arătă bestialului Tuşana pe Micky şi încheie:

— O poţi socoti de pe acum ea femeia ta. Am să ţi-o dau chiar astă seară.

La strigatul de groază a Micky-ei răspunse chiotul de bucurie al Indianului, care şi întinse mâna spre fată.

— În numele Cerului! se rugă Laurencia în faţa prietenei sale, nu ne împingeţi la disperare, căci n-o să şovăim să ne luăm viaţa decât să suferim o asemenea soartă.

— Nu! afirmă amabil Benito... Când veţi fi petrecut câteva ceasuri în hangarul sclavelor o să deveniţi ascultătoare şi supuse ca nişte mieluşele. Avem aci metode care nu dau greş.

Zâmbi dulceag celor două prizoniere şi adăugă:

— Căci trebuie să vă spun, mititicele mele, că preţul vostru de răscumpărare nu a sosit şi că, prin urmare, încetaţi de a mai fi ocrotite de bunăvoinţa mea.

Făcu un semn Indienilor şi aceştia, năpustindu-se cu strigăte şi schimonoseli drăceşti la cele două fete, le târâră numaidecât în sat cu ei.

*

* *

Hangarul sclavelor era o cabană mare, închisă cu bârne masive, care răpea orice nădejde de fugă prizonierilor din această fioroasă clădire.

O negresă cu muşchi de boxeur era despotul captivelor.

Se numea Kala. Era crudă şi nemiloasă şi părea că vrea să se răzbune pe pielea alba a supuselor ei, de nedreptatea pe care i-o făcuse soarta, creând-o neagră.

Pe când Micky şi Laurencia intrau în noua lor închisoare, se auziră râsete, care nu puteau însă acoperi strigătele jalnice ale unei fete drăguţe, spânzurată de

mâini şi de păr de o bârnă zdravănă, din tavan şi al cărui corp se zvârcolea sub sfichiuirile de piele cu care o biciuia fără milă, uriaşa negresă.

Aceasta îşi bătea joc de implorările disperate ale torturatei.

O Americană! exclamă Micky, cu o indignare din ce în ce mai mare. Ce crimă a comis nenorocita?

— A atras asupră-şi nemulţumirea stăpânului, explică o Braziliană, ai cărei ochi reflectau groaza. A rezistat dorinţei lui… şi iată…

„Dar şi ea are să se dea curând pe brazdă, ca toate sclavele din Satul Blestemat.

Se întrerupse brusc, văzând pe Kala care o privea cu asprime.

— Vrei şi tu să fii spânzurată de picioare şi biciuită? se răsti negresa. Taci! Ai să stai în genunchi o oră!

Biata femeie încovoie spinarea şi se supuse ca o şcolăriţă prinsă cu o greşeală.

— Cum pot nişte femei civilizate să se Lase tratate astfel? strigă Micky, scoasă din sărite. N-o mai lăsaţi să tortureze pe fata asta.

— Ce zici? zbieră Kala, apropiindu-se.

— Îţi interzic să mă intuieşti şi pretind să fiu tratată politicos.

Kala puse mâinile ’n şolduri şi începu să râdă cu hohote.

Dar fu nevoită să-şi întrerupă râsul când primi între ochi o „directă” aşa de bine ajustată încât îşi pierdu echilibrul şi căzu jos.

— O! murmură Laurencia, ce-ai făcut?

— Am învăţat cârdul ăsta de gâşte să nu se mai lase comandat de bruta asta, strigă Micky înfierbântată.

Încrucişase braţele şi o înfrunta pe Kala ou privirea.

Uriaşa mumă a pădurii se ridicase furioasă.

— Căţea albă! urla ea, ai să fii jupuită de vie din cap până-n picioare şi am să te aranjez eu aşa ea să plăteşti

scump această îndrăzneală.

Dar când să se năpustească asupra revoltatei, se făcu deodată pământie la faţă.

Revolverul lui Micky o ţintea drept în ochi.

— Sus mâinile! Hands up! comandă viteaza fată.

Victima se supuse şi dădu drumul instrumentului de tortură, pe care-l ţinea în mâna dreaptă.

Micky puse imediat stăpânire pe el.

— Şi acum, deschide uşa, spuse ea. Liberează pe toate nenorocitele astea. Hai, supun e-te!

Şi biciul pocni de două, trei ori.

Dominată de această voinţă de fier, Kala se supuse şi deschise.

Toate captivele, dădură buzna afară.

Dar în faţa porţii hangarului văzură un şir de Indieni, cu arcurile întinse şi gata să arunce săgeţile lor otrăvite.

În dosul lor, Benito Valdez le arăta pe fugare.

Nebune de frică, tăbărâră înapoi în închisoare, scoţând strigăte disperate.

Apoi, la ordinul stăpânului de, a-i aduce înainte pe cele două noi captive, trupa înconjură pe Laurencia şi pe Micky şi, în ciuda rezistenţei lor, le împinse spre piaţă, unde se opriră cu toţii.

Acolo, Tuşana îşi aştepta soţia făgăduită.

— Iat-o, declară Benito. E o fetiţă grozav de încăpăţânată. Ai să ai mult de furcă cu ea, are să se apere din toate puterile.

Indianul începu să râdă cinic.

— Las’ că-i tocesc eu ghearele şi o fac eu mai ascultătoare… am eu ac de cojocul ei, o cureluşă de piele de tapir… Hai cu mine, sunt stăpânul tău.

— Câine ticălos! strigă Micky! îndărăt!

Canibalul făcu un gest de furie.

— Când poruncesc eu, toată lumea se supune! strigă el.

O apucase pe Micky de un braţ şi — voia să taie

centura rochiei ei de fibre — când se prăbuşi ca trăsnit.

Micky îl ucisese cu un glonte al micului ei revolver pe care i-l trăsese în plin craniu în timp ce el încerca s-o dezbrace.

În tabără se înălţă un strigăt grozav. Indienii voiau s-o sfâşie de vie, unii propuneau s-o spânzure de o creangă de copac ca s-o frigă de vie cu încetul.

Deodată Benito se apropie.

— Legaţi-o de stâlpul de tortură din faţa copacului fetiş. În zori de zi v, a fi condusă în Prăpastia Morţii, ca să fie făcută jertfă monstrului sacru care locuieşte acolo... Toată noaptea, va aparţine locuitorilor Satului Blestemat care vor uza de ea după plac.

Cât despre mine, am să petrec o noapte delirantă cu frumuseţea asta mândră, care se uită la mine cu groază şi cu dezgust.

Apoi, fără să ţie seamă de rugăminţile şi de strigătele Laurenciei, o luă în braţe, o aruncă pe umăr şi voia tocmai să dispară cu prada lui în coliba spaţioasă, care-i servea drept locuinţă, când, la capătul celălalt al satului^se înălţară strigăte.

Un caboclo sosi în fugă.

— Senor Benito, nişte oameni înarmaţi caută ceva prin desişurile pădurii verzi. Urmează o pistă. Au în fruntea lor o călăuză.

— Spre sat?

— Aşa se parei

— Nenorocire lor! răcni gangsterul, lăsând-o jos pe Laurencia aproape leşinată. Idioata asta de fată să fie legată de acelaşi stâlp ca tovarăşa ei. Are să aibă aceiaşi soartă şi arc să fie şi ea sacrificată mâine monstrului din Prăpastia morţii...

Eu plec. Vreau să ştiu cine a avut îndrăzneala să vină să mă înfrunte în domeniul meu.

Să se adune toţi Indieni Parintintini şi toţi oamenii din trupa mea. Vreau să arăt acestor nechibzuiţi că Demonul

Iadului Verde nu poale fi luat prin surprindere.

Cât ai clipi din ochi, satul se goli. Numai femeile mai rămaseră în jurul Laurenciei şi lui Micky, pe care le păzeau câţiva Indieni înarmaţi cu lănci şi cu săbii mari marinăreşti.

Laurencia închisese ochii. Nu mai aştepta decât o moarte repede care s-o scape de umilinţele şi de torturile ce-o aşteptau. Micky, dimpotrivă, părea plină de viaţă şi de speranţă.

— Ai auzit, spuse ea verişoarei ei, cu o voce ce abia se auzea; sunt oameni în pădure.

— Crezi?

— În căutarea noastră, fără doar şi poale.

— Au să vie prea târziu! hohoti fioroasa Kala, care ascultase. La răsăritul soarelui, monstrul din Prăpastia Morţii are să vă ducă pe amândouă în templul de foc şi are să vă mănânce în fala zeului roşu.

Are să fie un sacrificiu (ie toată frumuseţea! Ha! ha! ha!

— Sst! făcu Laurencia către tovarăşa sa. Vidma asta înţelege englezeşte.

Se întrerupse, scoţând un strigăt de durere.

Negresa îi răsucise în carne un spin, şi pe pielea albă a fetei se şi vedea o cicatrice roşie din care se prelingeau picături de sânge.

Râsetele femeilor salutară prosteşte acest act, fără rost. De cruzime.

Dar Micky, deşi nu se putea folosi de braţe, care-i erau legate strâns de stâlpul de tortură, găsi mijlocul să-i tragă negresei un picior tocmai în clipa când aceasta se retrăgea şi-i puse o piedică aşa de îndemânatecă, încât o făcu să cadă dea berbeleacul, spre marea bucurie a nenorocitelor pe care le teroriza.

Se ridică, plină de o asemenea ură, încât Laurencia se cutremură gândindu-se la soarta prietenei ei.

Căci negresa ţinea în mână un bici cu mai multe

cureluşe cu şfichiurile de os, pe care-l învârti de mai multe ori prin aer făcându-l să şuiere.

Căuta locul cel mai sensibil al corpului fetei, ca să-i dea acolo prima lovitură.

— Am toată noaptea ca să te fac să-ţi plătesc gestul, îi strigă ea. Am să te fac să urli ca o fiară… Am să te…

Nu sfârşi; se auzi un şuierat uşor, şi o mică săgeată, nu mai mare ca o undrea de tricotat, se înfipse în umărul Kalei, pătrunzând adânc.

La strigătul negresei, Indienii se repeziră la captive, cu lancea plecată înainte, gata să reprime orice tentativă de rebeliune.

Dar trei săgeţi îi nimeriră şi pe ei şi-i făcură să se retragă urlând:

— Fetişul!… Copacul fetiş le ocroteşte pe albe! Copacul fetiş împrăştie moartea!…

Într-adevăr, Kala se prăbuşise şi se zvârcolea pe pământ în convulsiuni de om otrăvit.

Indienii răniţi se rostogoleau şi ei pe pământul bătătorit, până la picioarele prizonierelor, care-i văzură în curând intrând în agonie şi murind.

Femeile făcuseră un pas îndărăt şi se uitau cu groază la Micky şi la Laurencia.

Cele două fete nu ştiau nici ele ce să creadă şi se întrebau de unde venea această intervenţie miraculoasă.

— Suntem îndreptăţite să credem că săgeţile acestea erau muiate în curara, grozava otravă indiană a Americii de Sud, rosti, în sfârşit, Micky.

— Dar cine să le fi aruncat?

— Aşteaptă, spuse fata. Ascultă!

Un zgomot, sau mai bine zis un vuiet, a cărui intensitate creştea din ce în ce. Se auzea deasupra boitei de frunziş.

— Parc-ar fi… un aeroplan, strigă Laurencia.

— Da, spuse Micky, cu bucurie; e într-adevăr un avion şi anume un avion pornit în căutarea noastră.

— Dumnezeule! exclamă Laurencia, topindu-se de emoţie. Dac-ar fi…

Nu îndrăznea să rostească numele ce-i venea pe buze. Dar speranţa renăştea în inima ei.

— E un semn că expediţia e pe cale să invadeze domeniul lui Benito Valdez. Auzi?

— Ce?

— Detunături de arme. Se bat în pădure…

— Dar bolta de liane şi de frunziş e prea groasă pentru ca acest aeroplan să poată bănui unde se află Satul Blestemat, gemu Laurencia…

Ar trebui să le dăm vreun semn, să facem vreun gest…

— Nu-ţi fă griji pentru gestul acesta, o luă peste picior Micky… Protectorii noştri invizibili s-au gândit şi la asta.

— Despre ce protectori vorbeşti?

— Sunt în copacul fetiş trei maimuţe foarte neobişnuite, explică Americanca. N-am mai văzut niciodată maimuţe aşa de bine imitate…

„Alo! băieţi! alo!

— Alo! răspunse de departe o voce.

— Totul este o.k.[6], strigă un al doilea glas. Nu vă temeţi de nimic, scumpelor! Suntem aici!

— Cine? strigă Laurencia, făcându-se deodată albă ca varul.

— Ajutorul din cer! Speraţi!

Fetei i se păru că se va prăbuşi de emoţie, nu alta.

I se părea că recunoaşte accentul acesta.

— Ralph! murmură ea.

O, Doamne Sfinte! Ralph Murdon! E el! E el!

— Unde?

— În copac, colo! în faţa noastră.

— Dar bine, e un Indian groaznic la înfăţişare, spuse Micky. Un canibal zugrăvit în culorile războiului… Şi nu e singur… Alo! Alo! *Picase!* A cui e vocea asta cerească?

— A mea, darling! răspunse o voce veselă.

[6] În cea mai bună regulă — expresie engleză.

— Raul! bolborosi Micky, făcându-se la fel de palidă ca verişoara ei. Râul!

— Tăcere, scumpa mea! spuse tânărul, să nu compromitem această salvare miraculoasă. Se apropie oameni.

Într-adevăr, în pădure se auzeau zgomote şi strigăte.

Apoi trosniră noi focuri de armă.

Şi deodată o lumină roşie învâlvoră tot satul; copacii se aprinseră ca nişte torţe.

— Focul! Au dat foc pădurii! spuse Laurencia.

— Foarte bine! spuse Micky, aeroplanul are să ştie ce-nseamnă acest gest simbolic.

Fata îşi recăpătase stăpânirea de sine. Prezenţa misterioasă a logodnicului ei îi redase tot curajul.

Se credea în afară de primejdie.

Dar nu era momentul să-şi strige victoria.

Căci o trupă de oameni scoşi din minţi de furie se retrăgea în dezordine spre sat.

În fruntea lor se agita ca un apucat Benito Valdez.

— Dacă-şi închipuie că m-au dat gata, se-nşeală domnii. Am aici dovezi preţioase de care am să mă servesc numaidecât.

„Boys, dezlegaţi-mi la iuţeală pe aceste *girls* şi luaţi-le în cârcă… Şi apoi, la drum!

— Unde mergem? se interesă unul din fugari?

— În Prăpastia Morţii… unde are să-i vie şi răzbunării mele rândul… *Go!*[7]

— Go! repetară toţi ciracii lui.

Şi toată liota bandiţilor, luând cu ea pe cele două fete, dispăru ca-n vis de repede în desişurile cele mai adânci ale uriaşei păduri virgine.

[7] Haidem.

CAPITOLUL 5.
MONSTRUL DIN PRĂPASTIA MORŢII

— Blestem! exclamă în surdină Ralph Murdon! Personagiul acesta dezgustător are toate şansele! Îi e oare dat să mai aibă o victorie?

— Nu, sir! rosti cu simplitate Cuscuto,» 1 cărui chip de culoarea funinginii era încadrat de un masiv de frunziş.

— Dar a luat cu el pe logodnicele noastre!

— În Prăpastia Morţii, preciză metisul. Acolo însă au-o să-şi capete el însuşi pedeapsa pentru nelegiuirile lui.

Râul Sanguin şi Ralph nu mai stăruiră. Cuscuto deveni pentru ei un oracol şi o călăuză atât de experimentată, că vorbele lui nu le mai discutau.

Toţi trei se schimbaseră cu totul, ca să meargă în căutarea lui Mr. Barn şi a celor două fete.

Cuscuto făcuse din ei nişte Indieni din tribul Apiaca. Metisul se deghizase şi el în vrăjitor indian şi se putuse introduce astfel la *Parintintini,* ale căror obiceiuri şi limbă le cunoştea.

Putuse afla astfel misterele pădurii unde Benito Valdez îşi ascunsese satul fără de urmă.

Cei trei bărbaţi erau înarmaţi. Afară de lunga sarbacană a lui Cuscuto, care arunca săgeţi micule cu vârfurile mai primejdioase ca dinţii şerpilor veninoşi, mai aveau cu ei Winchester cu repetiţie, browninguri Colt cu cartuşe blindate, care puteau străbate şase blăni de stejar, precum şi un enorm paloş greu şi tăios, care reteza o liană groasă cât braţul dintr-o singură lovitură.

Un ochean prismatic şi o farmacie de buzunar

completau bagajul, împreună cu un săculeţ plin cu cartuşe de dinamită, care luau foc şi explodau ca o grenadă.

Era un arsenal îndestulător ca să poată înfrunta primejdiile unei ciocniri.

Dar Barillo şi doctorul Jeandrin nu-i lăsaseră să se aventureze fără să fie siguri că le puteau veni într-ajutor.

Ajutoarele trimese de Guvernul american, întru căutarea consulului său, ajunseseră la Santarem destul de repede şi urcaseră cursul lui Tapaj os cu destulă iuţeală ca să se ajungă cu oamenii pe care Guvernul brazilian îl trimetea şi el în urmărirea lui Benito Valdez.

Câteva aeroplane, bine echipate, făceau parte din materialul expediţiei. Jossian, care dăduse dovezi de îndemânare profesională de netăgăduit, fu însărcinat să piloteze unul din aparate.

Doctorul ceru favoarea să-l însoţească.

Barillo, cu câţiva cabocli bine echipaţi, trebuia să pătrundă în codru urmând pista lui Cuscuto şi a celor doi însoţitori ai acestuia.

Soldaţii şi Americanii aveau să-i urmeze, gata de a interveni la prima alarmă.

Şi se învoiseră ca, odată ajunşi în satul fără de urmă, în bârlogul banditului, Cuscuto şi tovarăşii să dea foc la câţiva copaci ca să semnaleze avioanele şi soldaţilor poziţia satului blestemat, ascuns în labirintul nesfârşit al codrilor.,

Cuscuto nu minţise când declarase că ia asupră-şi să descopere refugiul lui Benito Valdez.

Era între el şi gangster o ură sălbatecă. Metisul fusese cât p-aci să piară asasinat de demonul Infernului Verde. Văzuse pe femeia sa torturată sub ochii lui, pentru că rezista la stăruinţele josnice ale acestor lepădături ale omenirii, iar fiică-sa, o încântătoare metisă quarteronă de şaisprezece ani, se omorâse, ca să nu devie pradă gangsterului.

El putuse scăpa din acest Iad verde şi venise să se aciuieze, ca un naufragiat al vieţii, pe lângă aşezămintele misiunilor de pe Tapajoz, unde Barillo îl angajase ca pilot ale celor câteva *motorignos* ale lui, folosindu-l în genere şi ca bună călăuză.

Dar Cuscuto n-avea deloc de gând să-l lase pe Benito Valdez nerăfuit de socoteala ce-o avea cu ei. Metisul era răbdător dar nu-şi uita defel răzbunarea.

Răpirea judecătorului Barn, şi a celor două tinere fete ce-l însoţeau, îi dădeau prilejul mult aşteptat; şi ou o bucurie sălbatică, primi să-l conducă pe Ralph Murdon şi pe Raiul în căutarea satului afurisit.

Nu putură decât cu greu să se strecoare în labirintul verde ce înconjura bârlogul bandiţilor. Fură luaţi, din fericire, drept Indieni Apiaca, ale căror triburi făceau negoţ cu canibalii devotaţi lui Benito Valdez.

Cuscuto, în calitatea lui de vrăjitor, întâmpina peste tot aci o primire deosebită şi multă libertate de mişcare, de care abuză într-o frumoasă noapte, în timpul unui chiolhan al gangsterilor, ca să se caţere în arborele fetiş şi să se ascundă acolo cu însoţitorii lui, fără să fie observat de Indienii care păzeau hangarul sclavelor.

Arborul fetiş era nun uriaş ale cărui ramuri, acoperite cu liane şi flori, permiteau să te ascunzi în el cu uşurinţă. Afară de asta, trunchiul avea o mare scorbură. Era în acelaşi timp o ascunzătoare şi un observator.

Cuscuto luase cu el lunga lui sarbacană indiană, cu care poţi repezi o săgeată ucigătoare la şaizeci de metri cu siguranţa ce o are o carabină. Era o armă preferabilă Winchesterelor, ale căror detunături ar fi făcut să fie descoperit...

Cei trei falşi Indieni se ţinură, aţa dar, pitulaţi şi aşteptând sosirea avioanelor oare trebuiau să procedeze întăriturile trimese de Statele Unite şi de Brazilia.

Fuseseră astfel martori Îndrăzneţi la scenele revoltătoare îndurate de Micky şi Laurencia, din partea

oamenilor banditului, în momentul când fură readuse în sat...

De douăzeci de ori Râul şi Ralph fură ispitiţi să intervină.

Cuscuto avu destulă înrâurire asupra lor ca să-i împiedice să comită această greşeală care ar fi stricat totul.

Dar nu se putuse stăpâni, el însuşi, când văzu pe Micky ameninţată de negresa Deborah.

I se păruse că revedea pe propria lui fiică bătută până căzuse moartă şi... săgeata lui pornise aproape fără voia lui.

— E vorba acum să ajungem la Prăpastia Morţii înainte ca Benito Valdez să fi avut timp să dea pe cele două fete pradă monstrului focului, spuse el. Să coborâm şi să nu pierdem un minut...

Incendiul, în vremea asta, îşi îndeplinea menirea şi distrugea bolta de frunziş.

În curând cei trei bărbaţi, putură zări în văzduh avioanele care dădeau târcoale. Umil din ele, în ciuda primejdiei» scoborî în aşa chip că Cuscuto îi putu arăta un punct al zării şi că Ralph, cu binoclul său la ochi, recunoscu pe Jossian şi pe doctor.

Acesta din urmă observa pădurea. Îl văzură aplecându-se spre pilot şi arătându-i vestul.

Numaidecât Jossian, ridicându-se, îşi orientă aparatul în direcţia aceea şi o pomi cu toată viteza.

— Să-l imităm, sfătui Cuscuto: Prăpastia Morţii e la vest. E trecătoarea prin care vechii exploratori o luau ca să ajungă la Eldorado... Astăzi cutremurele vulcanice au răsturnat toată regiunea şi au făcut din acea trecătoare un fel de gard închis din toate părţile, ca o prăpastie.

În acel loc blestemat, Benito se descotoroseşte de femeile oare l-au supărat sau nu-i mai plac şi de bărbaţii care nu s-au temut să-i înfrunte autoritatea lui despotică... Diavolul acesta de om e ajutat de Iad...

Incendiul se oprise în faţa şanţului plin de mărăcinişuri şi de şerpi, de oare dăduseră Micky şi Laurencia când încercaseră să fugă.

Toate femeile fugiseră din colibele de paie. Câţiva Indieni făcură la fel când deteră ou ochii de cei trei oameni.

Cuscuto nu-i urmări.

Găsise într-un şopron câţiva cai părăsiţi şi îndemnă pe cei doi prieteni să-i imite exemplul.

— Săriţi în şei şi să gonim spre vest! strigă el.

Cei trei bărbaţi, fără să se sinchisească de ramurile ce părea că voiau să le împiedice calea, se avântară pe un fel de cărare destul de largă, unde descoperiră destul de curând urmele bandiţilor care duceau pe Laurencia şi pe Micky.

— Ochii-n patru! făcu metisul; Prăpastia Morţii e pe-aci, pe-aproape.

Cu, ochii la pândă, cu mâinile pe carabine, Râul şi Ralph descălecară.

Cuscuto făcu la fel după ce avuseră grija să presare ramuri tăiate pe direcţia ce o urmaseră.

— Am jalonat, în felul acesta, tot drumul pe care am venit, spuse el. Expediţia de ajutor nu va avea astfel nici o greutate să ne regăsească;.

Se arunca deodată pe burtă şi făcu semn lui Raul şi lui Ralph Murdon să-l imite.

Zărise oameni opriţi într-un luminiş.

Erau o parte din flăcăii lui Benito Valdez.

Indienii o luaseră înainte, cu şeful lor, ducând cu ei cele două prizoniere menite să servească răzbunării şefului lor.

Cuscuto numără aventurierii care staţionau prin luminiş.

Erau, zece, destinaţi desigur să supravegheze marginile Prăpăstiei Morţii.

— O să-i ocupăm noi îndată, şopti Metisul.

Luă dintr-un sac de piele trei ghemotoace mici de viaţă care-i servea de obicei pentru a garnisi săgeţile ce slobozea din sarbacană.

Aprinse ghemotoacele. Ele arseră încet devenind roşii.

Apropiindu-se de caii pe care-i dezlegase, metisul vârî vatele arzătoare în urechile celor trei animale pe care le goni în direcţia pădurii şi a luminişului,

Cei trei cai. Nechezând de durere, porniră ca nebuniţi, cu un tărăboi care atrase atenţia bandiţilor.

Cu toţii se puseră în urmărirea dobitoacelor răznite, afară de un singur bandit, care rămase de sentinelă.

Dar fu spre nenorocirea lui, căci o săgeată tăcută îl lovi, făcându-l să cadă numaidecât neînsufleţit la rădăcina copacului de care sta rezemat.

— Acum, spre prăpastie! făcu Cuscuto, fără să arate cea mai mică emoţie... şi ou paşi grăbiţi «a să ajungem la vreme. Am auzit — un urlet fioros — semn rău. Monstrul trebuie să fi ieşit din craterul lui...

Fără să-i ceară explicaţii, Ralph şi Raiul Sanguin se grăbiră.

Cuscuto mergea cel dintâi. Ocolise puţin, ca să nu dea de Parintitinii care escortau pe Benito şi pe captive.

Deodată, codrul păru a se prăvăli într-un hău aproape drept.

Ajunseseră la capătul unei râpe, care se strângea într-un fel de chei înguste, la poalele cărora curgea un râuleţ care spumega pe nişte stânci.

— Aici este! spuse scurt Cuscuto. Aici este templul drăcesc care slujeşte de bârlog dihaniei uriaşe şi crunte.

„Ho! timpul răzbunării a venit... E cel din urmă sacrificiu ce-l mai capătă.

„Dar n-au să fie nicidecum cele doua frumoase victime alese de Benito Valdez care vor pieri azi sub fălcile şi dinţii monstrului din Prăpastia Morţii.

Arată cu degetul două graţioase arătări, ce se iviseră la marginea terenului.

— Ele! exclamă Râul Sanguin... Micky!...

— Şi Laurencia! adaugă; Ralph Murdon, pe când inima începu să bată să i se spargă.

— Coborâţi să le apăraţi, e vremea, adaugă Cuscuto, desfăcând o frânghie lungă ce-o purtase înfăşurată la cingătoare.

„Dinamita, pe care dv. ştiţi s-o întrebuinţaţi, va speria pe monstrul şi asta vă va da timpul să vă puneţi logodnicele la adăpost.

Dezlegarea acestei drame, mă priveşte de-acum încolo pe mine. Haideţi! Cu Dumnezeu {înainte, seniori!

Îi privi coborând de-a lungul râpei drepte, apoi începu să se târâie, cu mlădierea unui şarpe prin tufiş, îndreptându-se spre marginea dimpotrivă a prăpastiei pe oare silueta demonului Iadului Verde se desluşea neted pe fondul frunzetului întunecat al pădurii tropicale.

*

* *

Jos de tot, printre bolovanii mari de stânci, ce mărgineau şuvoiul prăvălatic, Micky şi Laurencia rătăceau de colo, colo, cercetând cu ochii plini de groază valea.

Aveau mâinile slobode şi nici picioarele nu erau prea strâns legate.

Dar zdrenţele hainelor, care abia acopereau corpurile lor, arătau că mărăcinişele le sfâşiaseră, fără milă, în drumul lor până aici şi că purtătorii lor îşi făcuseră o plăcere crudă să expună atingerii plantelor ghimpoase ale pădurii, delicatele făpturi ce le duceau la jertfă.

Micky, totuşi, îşi dădea o atitudine plină de ifose curajoase.

Nu voia să arate slăbiciune sub ochii lui Benito Valdez care se despărţise de ele adresându-le în bătaie de joc, urări de succes pe lângă monstru şi salutările lui pentru seniorul magistrat Barn, care le aştepta în prăpastie şi va fi, fără doar şi poate, încântat să le revadă.

— Banditul ne observă, pe creasta râpei, murmură ea Laurenciei. Ţin>e-te bine! să n-ai înfăţişarea că te temi de ceva.

Nu ai încredere în cei ce au avut îndrăzneală să răzbească până la noi? şi oare n-au să ne lase desigur aici părăsite şi pradă morţii.

Un urlet, un răcnet, care te îngheţa, ieşit dintr-un gâtlej uriaş, împiedică pe Laurencia să mai răspundă.

În acelaşi timp, dintr-o altă parte, o voce omenească se tânguia jalnic instinctiv:

— Ajutor! ajutor!

Un om, cu faţa descompusă de o groază ce nu are nume, alerga, privind din când în când, în urma lui, cu teroare...

Era judecătorul Barn. Dar era cu neputinţă să-l recunoşti pe nenorocit, ale cărui haine atârnau ferfeniţă şi al cărui obraz era sfâşiat de mărăcinii în care trebuise să se ascundă.

Vederea celor două copile crescu încă şi mai grozav spaima lui.

— Copiii mei!... Laurencia, fata mea, voi aici în valea asta înnebunitoare... O! o! ascundeţi-vă, vine... vine. Monstrul din Prăpastia Morţii îşi caută prada...

Urletul oare umplu din nou valea îngustă, dădu dreptate cuvintelor lui. Răsuna cu atâta violenţă, că era vădit că bestia care-l urmărea îl adulmecase.

Micky, fără să-şi piardă sângele rece, târî de mână pe vară-sa şi pe unchiul său pe după un bloc de bazalt unde se pitulară cum putură mai bine.

Dar un hohot de râs al lui Benito Valdez părea a-şi bate joc de acest act de iniţiativă.

— Alo! domnule Barn, erai curajos când mă condamnai să ispăşesc ceea ce numeai crimele mele. Aci, şi voi, *girls*, sunteţi mai puţin ţanţoşe ca adineauri?

El tresări brusc. Simţise o zgârietură la mâna lui dreaptă.

Crezu că un spin îl înghimpase uşor şi n<u se ocupai de loc de acest incident.

Groaza celor trei victime ale lui îl interesa mult mai mult...

În jurul lui Indienii, chirciţi sau şezând pe marginea râpei prăpăstioase, priveau şi ei cu nesaţ spectacolul care se desfăşura în Prăpastia Morţii...

Trei strigăte de groază, trei ţipete sfâşietoare, izbucniră din buzele celor două fete şi ale d-lui Barn.

Monstrul răsărise în cărare.

La strigătele nenorociţilor închinaţi unei morţi furioase, răspunseră râsetele şi batjocurile bandiţilor şi ale canibalilor.

Dar nici judecătorul Barn, nici tovarăşele sale de nenorocire nu luau acum aminte la aceste luări în râs.

O vedenie înfricoşătoare îi împietrea.

Un monstru ca din basme, o făptură aproape fantastică, prin formele de necrezut ale trupului său de namilă, înainta încet printre stânci.

Seamănă cu un balaur, cu un crocodil uriaş, umblând, în picioare pe labele lui enorme dinapoi şi zgâriind stâncile râpei cu ghearele tăioase ale labelor de dinainte, ghearele lui ascuţite ca adevărate pumnale...

Avea o culoare nelămurită, bătând în verde închis, iar solzii îi luceau; în razele soarelui.

Dar ceea ce împietrea mai cu seamă pe cele două sărmane fete, era gura lui larg căscată, armată teribil cu dinţi în formă de lame de săbii, şi ochii lui bulbucaţi verzi gălbui, fosforescent, având o putere de fascinaţie căreia simţeau ele că n-au să se poată sustrage dacă şi-ar boldi drept la ele această îngrozitoare privire de foc.

Dihania era de o mărime într-adevăr de namilă, semăna aidoma cu balaurii fabuloşi cu care se luptau eroii antichităţii, sau Feţi-Frumoşii din poveşti.

Cum şi de unde bestia asta fantastică se afla în această vale priporoasă?

Nici Micky, nici Laurencia, nici judecătorul Barn nu căutară să şi-o explice acum, grija de a-şi păzi viaţa era singura lor preocupare înnebunitoare.

Fenomenala dihanie încă nu-i descoperise unde se aflau.

Asta îndârji pe Benito, care îndemna pe Indieni să aţâţe monstrul, făcând să plouă asupra lui bolovani de piatră care săreau înapoi de pe carapacea lui solzoasă.

Benito se apucă să arunce şi el.

Dar braţul îi obosea.

Şi-l simţea din ce în ce mai greu. Pentru a risipi această. Amorţeală, banditul începu să umble cu paşi mari pe marginea prăpastiei.

Ajunsese în felul acesta deasupra vizuinii monstrului.

Era o peşteră în peretele râpei, deasupra unui lac de noroi care clocotea ca un cazan.

De fapt, acest fenomen se datora naturii vulcanice a terenului. Defileul, închis între faleze, trebuie că se căscase în urma vreunui cutremur care pustiise regiunea.

Aburi ieşeau neîncetat din vizuina uriaşei reptile care avea nevoie, ca să trăiască, de o căldură arzătoare, comparabilă cu cea din epoca terţiară.

Aceasta era explicaţia pe care o dădea, în această clipă, Ralph Murdon tovarăşului său de aventuri Râul.

îndată ce văzuse monstrul ridicându-se în două picioare pe potecă, îl şi identificase.

— Un megalozaur, din grupul dinozaurienilor[8], ce lucru de necrezut!

— Cred însă că animalul acesta n-ar fi uşor de capturat pentru grădina zoologică, spuse reporterul.

— Au să fie înghiţite sau strivite de fiara asta! strigă Ralph, repezindu-se spre Laurencia şi Micky. Oare o să ajungem noi la timp?

Luase în mână un puternic cartuş, de dinamită care se aprindea cu un percutant, ca o grenadă de mână.

[8] Şopârle uriaşe care au trăit înainte de apariţia omului pe pământ.

Râul făcu şi el la fel.

Amândoi trecură torentul şi voiau să atace cu curaj monstrul, când se auzi zbârnăitul unui motor.

— Jossian! strigă Râul. Aşa pilot, zic şi eu. Iată-l că vine!

Venea într-adevăr în ajutorul lor, ca anticul Perscu din timpurile eroice călare pe calmi său zburător, care de astă-dată era un avion.

Dar Megalozaurul nu cunoştea, se vede, acest mijloc modern, căci se ridică în două labe, cât era de înalt, ca să se pună în poziţie de apărare.

Nu-i mai căuta pe fugari şi şovăirea lui încurajă pe Micky să se repeadă spre cei doi tineri.

Îi strigă Laurenciei să facă la fel.

Judecătorul Barn îl primi, de astă-dată, pe Ralph Murdon cu o vădită uşurare şi cu o privire plină de simpatie.

— Ai venit să-ţi salvezi logodnica, dragă Ralph?

— Sigur! conchise Micky, ducându-se să se arunce, fără nicio invitaţie, în braţele reporterului Râul... Acum norocul s-a întors.

Urletul megalozaurului o readuse la realitate.

Monstrul observase în sfârşit grupul lor.

Şi ochii lui cruzi se aprinseseră de lăcomie şi de mânie, căci o piatră căzută de sus îl lovise crunt.

Se ghemuise ca să facă un salt şi să strivească sub greutatea lui pe îndrăzneţii care veniseră să-l înfrunte în domeniul lui.

Deodată însă, aeroplanul, zburând jos de tot, trecu pe lângă el atingându-l aproape.

În acelaşi timp, o bombă cădea din aparat şi exploda nu departe de el, cu o detunătură asurzitoare.

Dinozaurul învăluit în explozie, fu rănit uşor şi ştiu şi el, în sfârşit, ce e frica. Se retrase căscând imensul lui bot, când Ralph Murdon, aprinzând şi el un cartuş de dinamită, îi transformă retragerea în derută.

— Trageţi — Trageţi în acest pângăritor al zeului

focului, strigă atunci vocea lui Benito Valdez.

Banditul crezuse că-şi vede răzbunarea cu ochii şi că prizonierii lui vor fi sfâşiaţi de ghearele şi de colţii monstrului. Intervenţia aeroplanului şi celor doi tineri îl scoase din. Sărite.

— Trageţi! repetă el... Alo! boys, şi voi, Indieni, luaţi pe pângăritorii ăştia la ochi! Trageţi!

O salvă de focuri de armă, urmat de răpăitul unei mitraliere, fu răspunsul.

— Ura! strigă Micky, triumfătoare. Ne vine acum nouă apa la moară!

— Prea târziu! rânji banditul. Monstrul îşi recapătă curajul.

Într-adevăr, megalozaurul se întorcea la atac.

Micky îl văzu prea târziu.

Înspăimântată, se lăsa să cadă în patru labe, cu atâta iuţeală, încât dinozaurul, a cărui stupiditate era pe măsura mărimii lui, rămase uluit în nemişcare, deschizând uriaşele-i fălci.

Momentul acesta îl aleseră Ralph şi Râul ca să-i arunce în gură două cartuşe de dinamită care explodară.

De astă dată megalozaurul fu rănit în aşa mod, încât se retrase urlând şi gesticulând cu convulsii care secerau toţi copacii şi arbuştii din preajmă...

Fusese orbit de explozie şi nu-şi mai dădea seama de nimic.

Scotea însă nişte urlete comparabile cu ale unei sirene de vapor şi se agita ca nebun.

În timpul acesta, în apropierea prăpastie! bătălia continua, punând în derută pe bandiţi şi pe Indieni.

Unul singur mai rămăsese nu departe de Benito Valdez.

— Ce vrei? Şi strigă banditul.

— Vreau să se facă dreptate! răspunse rece sălbatecul.

În clipa aceasta, Benito se simţi străbătut de un groaznic fior rece.

— Pleacă, răcni ol. Du-te cu ceilalţi.

— Şi tu? Tu ce ai de gând să faci? Să rămâi?

— Vreau să-mi văd răzbunarea cu ochii, gâfâi gangsterul pălind.

Indianul îl măsură cu privirea, ca pentru a judeca starea în care se afla.

— N-ai să vezi nimic, Benito Valdez, căci ochii tăi se vor închide, în curând, pe totdeauna.

— Ce zici?

— Moartea e în tine. Cine te-a zgâriat adineauri la mână?

— Un tufiş... Nişte mărăcini...

— Nu.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic, spuse Indianul, privindu-l fix pe bandit, că moartea soţiei şi fiicei mele încă n-a fost răzbunată... Mă recunoşti, Benito Valdez?

Banditul făcu o sforţare.

— Cuscuto! Cabocloul Cuscuto!... Ai ci?

— Da, îl sfidă metisul. Cuscuto, care te-a rănit ou o mică săgeată otrăvită. Aurora îşi desăvârşeşte opera I încearcă să te mişti, ticălosule!... Aş vrea să te văd dacă poţi!

Într-adevăr, o amorţeală din ce în ce mai mare paraliza muşchii lui Benito. Şi paralizia se întindea din ce în ce.

— Cuscuto! imploră el deodată. Ajutor!... Am să cad! Am să cad în prăpastie!

— Cazi! spuse rece metisul. Du-te să ţii de urât monstrului din Prăpastia Morţii, care se împotmoleşte acum în lacul de noroi clocotitor.

Acestui înfricoşător monstru, din alte vremuri, trebuie că-i dăduse naştere un ou de dinozaur conservat din era terţiară... Bruta aceasta servea instinctele perverse ale demonului Pădurii Verzi, care făcuse din el călăul său.

Şi, ca şi cum Benito Valdez ar fi fost legat de monstrul din Prăpastia Morţii printr-o legătură nevăzută, un strigăt, care nu mai avea nimic omenesc, se înălţă de pe

marginea prăpastiei.

Şi atunci toţi văzură corpul Demonului din Iadul Verde străbătând o traiectorie curbă, ca un săritor de pe trambulină, şi prăbuşind u-se în apele fierbinţi care se închiseră în urma lui.

*

* *

După (Ionii luni, o dublă nuntă celebra în catedrala din Lima, căsătoria lui Laurencia cu Ralph Murdon şi a lui Râul Sanguin cu curajoasa şi încântătoarea Micky.

— Ei, spuse în ziua ceea doctorul Jeandrin tânărului lor camarad, naturalistul, am avui dreptate să te iau cu mine în misterioasa Brazilie?

— Mai te întrebi? interveni Barillo. E o ţara atât de uimitoare încât sunt sigur că nu cunoaşteţi numele ciudatei păsări a paradisului pe care aţi capturat-o fără să ştiţi…

— Mă faci curioasă, spuse Micky, Cum se numeşte această pasăre rară?

— Fericirea!… spuse zâmbind Barillo.

Şi nimeni nu-l contrazise.

---- SFÂRŞIT ----

GUSTAV MEYRINK
MOARTEA VIOLETĂ

Tibetanul tăcu.

Chipul uscăţiv mai stătu o vreme drept şi nemişcat apoi dispăru în junglă.

Sir Roger Thornton îşi aţinti privirea în vâlvătaia flăcărilor: dacă n-ar fi fost un Sanniasin — un pocăit — tibetanul, care mai obişnuia şi să mai meargă la BenGares în pelerinaj, atunci fireşte că n-ar fi crezut nici un cuvânt al lui măcar! dar un Sanniasin nu minte şi nici nu poate fi minţit.

Şi apoi acel zvâcnet perfid, crud, pe faţa asiaticului!

Sau poate că l-a înşelat lumina focului, care se oglindea atât de ciudat în ochii mongolului!

Tibetanii urăsc pe Europeni şi păzesc cu gelozie tainele lor magice, cu care nădăjduiesc să distrugă cândva pe semeţii străini, când va fi sosit ziua cea mare.

În orice caz, el, Sir Hannibal Roger Thornton, trebuie să vadă cu proprii săi ochi, dacă în mâinile acestui popor ciudat se găsesc într-adevăr puse puteri oculte. Dar îi trebuiesc tovarăşi, bărbaţi curagioşi, a căror voinţă nu se frânge, chiar dacă spaimele unei alte lunii ar cădea asupră-le.

Englezul îşi examina tovarăşul: - Colea, afganul cela ar fi unicul dintre asiatici, la care s-ar putea gândi: — făr’ de frică, întocmai ca o fiară sălbatecă, dar... superstiţios, totuşi.

Rămânea aşadar doar servitorul sau european.

Sir Roger îl atingea cu bastonul. - Pompeius Jaburek e cu desăvârşire surd de pe când avea zece ani, dar se pricepe să citească fiecare cuvânt de pe buze, oricât de ciudat şi de străin ar fi.

Sir Roger Thornton îi povesteşte cu gesturi lămuritoare, ce a aflat de la tibetan: La vreo douăzeci de zile de călătorie de aci, într-o vale lăturalnică a Himavatului, descrisă cu amănunţime, se află o bucată de pământ nespus de ciudată: Pe trei părţi pereţi de stâncă, drepţi, prăpăstioşi; singura intrare, închisă de gaze otrăvitoare, care năpădesc neîntrerupt din pământ şi ucid pe dată orice vietate care vrea să treacă. — Defileul însuşi, care cuprinde vreo cincizeci de mile engleze pătrate, cică ar fi locuit de un mic trib în mijlocul unei vegetaţii de-o mare bogăţie — trib care aparţine rasei tibetane, poartă căciuli roşii ţuguiate şi adoră o făptură satanică sub chip de păun. Făptura asta diabolică, cică ar fi învăţat pe locuitorii ţinutului, în scurgerea veacurilor, magia neagră şi le-ar fi dezvăluit taine menite să prefacă odată şi odată întreg globul pământesc; i-a învăţat, între altele, şi un fel de melodie, în stare să distrugă pe loc şi pe omul cel mai puternic!

Pompeius zâmbi neîncrezător.

Sir Robert îi explică totuşi, că se gândeşte, că cu ajutorul căştilor şi raniţelor de scafandru, umplute cu aer comprimat, ar putea trece zona otrăvită, ca să pătrundă în defileul misterios.

Pompeius Jaburek dădu din cap în chip de învoială şi-şi frecă mulţumit mâinile murdare.

.....

Tibetanul nu minţise: colo în vale zăcea defileul misterios, înecat în vegetaţie splendidă; dar un brâu de pământ afânat, galben roşcat, ars ca pământul pustiei — brâu lat cam de-o jumătate de ceas cale — închidea tot ţinutul înspre lumea din afară.

Gazele care ţâşneau din pământ nu erau altceva decât

acid carbonic.

Sir Roger Thornton, care, de pe o colină, calculase lăţimea acestui cordon, se hotărî să şi pornească a doua zi dimineaţa. Cele două măşti de scafandru funcţionau perfect.

Pompeius ducea cefe două puşti cu repetiţie şi diverse instrumente, pe care stăpânul său le socotea ca indispensabile.

Afganul se împotrivise cai încăpăţânare să îl însoţească şi declarase că ar fi oricând gata să dea buzna într-o vizuină de tigri, dar că ar sta mult la cumpănă să îndrăznească ceva care ar putea aduce vreun rău sufletului său. Astfel că cei doi europeni rămaseră singurii ce cutezaseră aventura.

.....

Căştile de aramă străluceau în soare şi aruncau umbre bizare pe pământul buretos, din care se ridicau gazele asfixiante în nenumărate băşicuţe, abia vizibile. Sir Roger pornise cu pas de goană, pentru ca acriul comprimat să fie îndestulător la trecerea zonei primejdioase. Vedea totul înaintea sa în forme tremurătoare, ca sub o pătură subţire de apă. Lumina soarelui îi apărea de o nuanţă, verzuie, spectrală, coborând gheţarii depărtaţi — „Tavanul Lumii” cu profilurile lor gigantice — ca pe o privelişte a morţii.

Ajunsese cu Pompeius iarăşi pe pajiştea verde şi aprinse un chibrit, ca să se încredinţeze de prezenţa aerului respirabil în diferitele straturi ale atmosferei. Apoi îşi scoaseră amândoi căştile şi raniţele.

Îndărătul lor se întindea zidul de gaze ca o masă de apă tremurătoare.

În aer un miros ameţitor, ca de flori de amberia. Fluturi licăritori, mari cât pulpana, ou desene ciudate, şedeau pe flori tăcute, cu aripile desfăcute ca nişte cărţi de vrăjitorie deschise.

Cei doi păşeau la o bună distanţă unul de celălalt spre

insula păduroasă, care le închidea priveliştea înainte. Sir Roger făcu un semn brusc servitorului său suini i se păruse că auzise un zgomot. Pompeius ridică cocoşul puştii.

Ocoliră colţul pădurii şi se pomeniră în faţa unei pajişti. Cam la vre-un sfert de milă englezească, vreo sută de bărbaţi, tibetani pe cât se părea, cu căciuli roşii ascuţite formaseră un semicerc: aşteptau pe năvălitori. Fără de teamă, Sir Roger înaintă spre mulţime. La câţiva paşi alături de el — Pompeius.

Tibetanii erau înfăşuraţi în obişnuitele sarici miţoase de oaie, dar cu toate astea abia de semănau a făpturi omeneşti, atât de respingător de urâte şi de pocite le erau feţele, în care zăcea o expresie de înfricoşătoare şi supraomenească răutate. Lăsară pe cei doi să se apropie, apoi, la comanda şefului lor, ridicară mâinile în sus toţi deodată şi le apăsară peste urechi. În acelaşi timp strigau ceva din răsputeri.

Pompeius Jaburek îşi potrivi întrebător stăpânul şi-duse puşca la ochi, căci ciudata mişcare a mulţimii i se părea a fi un oarecare semnal de atac. Dar ceea ce văzu, îl făcu să-i îngheţe sângele în vine.

În jurul stăpânului său se formase un strat tremurător de gaze, care se învârtea, asemănător aceluia prin care trecuseră amândoi adineaori. Trupul lui Sir Robert îşi pierdu contururile, ca şi cum le-ar toci vârtej u acela — capul ajunse ascuţit — întreaga masă se strânse ca topindu-se în sine, şi în locul pe care se mai aflase vânjosul englez cu câteva clipe înainte, sta acum o grămăjoară conică violetă, de mărimea şi forma unei căpăţâni de zahăr.

Surdul Pompeius fu scuturat de un acces de furie nebună. Tibetanii tot mai strigau şi el le privea cu încordare buzele, ca să citească ce voiau de fapt să spună.

Era tot unul şi acelaşi cuvânt. Deodată, conducătorul

făcu o săritură înainte şi toţi tăcură, lăsară-n jos mâinile de la urechi — întocmai ca nişte pantere se năpustiră spre Pompeius. Acesta trăgea ca un turbat, din puşca lui cu repetiţie, în mulţime, care şovăi o clipă.

Instinctiv el le strigă cuvântul, pe care îl citise adineaori de pe buzele lor: *Amäläη — äm-mä-leη",* răcni el, de răsună defileul ca sub dezlănţuirea unor forţe ale naturii.

Îl apucă ameţeală, văzu totul ca sub nişte ochelari prea tari, şi i se învârti pământul sub picioare. Durase doar un moment, acum vedea iar limpede.:

Tibetanii dispăruseră — aşa ca adineauri stăpânu-său — doar nenumărate căpăţâni de zahăr violete stăteau în faţa lui.

Şeful mai trăia. Picioarele se prefăcuseră într-o piftie vânătă şi partea de sus a trupului începuse să se strângă — de parcă pe întreg omul îl mistuia o fiinţă cu totul străvezie. Nu purta căciulă roşie, ci un fel de ţugui în formă de mitră, în care se mai mişcau nişte ochi galbeni, vii.

Jaburek îl lovi cu patul puştii în cap, dar muribundul mai apucă să repeadă o seceră spre el, care-l lovi, rănindu-l la picior.

Apoi Jaburek privi în juru-i. Nicio friptură vie pe toată întinderea.

Mireasma florilor de amberia se înteţise şi devenise înţepătoare aproape. Părea că iese din conurile celea violete, pe care Pompeius le cerceta acum. Erau toate la fel şi constau toate din aceeaşi piftie, liliachie, peltea gelatinoasă, străvezie. Era cu neputinţă de-recunoscui care ar fi rămăşiţele pământeşti ale lui Sir Roger Thornton între aceste piramide moi. Şi violete.

Pompeius se repezi, scrâşnind, spre chipul fioros al şefului tibetan mort şi o luă apoi îngrozit la fugă pe drumul pe care venise. Încă de departe vedea în iarbă căştile de aramă strălucind în soare — Pompă aer în raniţă, până ce se umplu bine, şi intră în zona gazelor

asfixiante — Drumul nu voia să se mai sfârşească. Sărmanului îi curgeau lacrimile pe obraz. Ah, Dumnezeule, ah Dumnezeule, stăpânul era mort. Mort aci, în India depărtată! Uriaşii de gheaţă ai Himalaiei rânjeau către cer — ce de păsa lor de suferinţa unei biete inimi omeneşti?

Pompeius Jaburek aşternu pe hârtie, cu de-amănuntul, de-a fir’a păr, toate cele Întâmplate, aşa cum le trăise şi le văzuse — căci de priceput tot nu putea încă pricepe — şi le adresă secretarului stăpânului său la Bombay, Sir Adheritollah No. 17, Afganul îşi luase însărcinarea să ducă scrisoarea la adresă. Apoi Pompeius muri, căci secera tibetonusui se dovedi a fi fost otrăvită.

„Allah e Unul şi Mahomed e profetul său”, se închină Afganul şi atinse pământul cu fruntea. Vânătorii hinduşi acoperiră cadavrul cu flori şi în cântări pioase îl arseră pe un morman de lemne.

Ali Murad Bey, secretarul, se făcuse palid când află vestea îngrozitoare, şi trimisese îndată scrisoare la redacţia „Indian Gazette”. Dar un nou şi groaznic cataclism izbucni.

„Indian Gazette”, care dădea publicităţii „Gazul lui Sir Roger Thornton”, apăru a doua zi tocmai cu trei ceasuri mai târziu ca de obicei. Un incident bizar şi înfricoşător purta vina întârzierii:

Mr. Birendranath Naorodjee, redactorul ziarului, şi doi subalterni, care obişnuiau să mai facă împreună cu dânsul, la miezul nopţii, o revizie a ziarului, dispăruseră fără de urmă. Trei conuri gelatinoase, violete, stăteau pe podea în locul acestora şi la mijloc, între ele, zăcea ziarul proaspăt tipărit.

Poliţia abia îşi terminase primele protocoale când fură anunţate alte nenumărate cazuri asemănătoare.

Cu zecile dispăreau oamenii care, gesticulând, citeau ziarul în faţa mulţimii îngrozite, ce năpădea agitată străzile. Nenumărate piramide mici, violete. Se aflau

pretutindeni, pe scări, în pieţe şi pe străzi — oriunde se-ntorcea privirea.

Înainte de căderea serii, Bombay era pe jumătate despopulat. Măsuri ale autorităţilor sanitare ordonaseră imediata închidere a portului, şi mai ales orice comunicării cu lumea din afară, pentru a stăvili, pe cât cu putinţă, răspândirea noii, misterioasei şi năprasnicei epidemii, căci numai de aşa ceva putea fi vorba, în cazul de faţă. Telegraful şi cablul zuruiau ziua şi noaptea şi trimeteau groaznica ştire, precum şi întreg cazul „Sir Roger Thornton”, silabă cu silabă, peste ocean în lumea largă. Chiar a doua zi, carantina socotind u-se ca fiind tardivă, fu iar ridicată.

Din toate ţările se anunţau ştiri groaznice, că „moartea violetă izbucnise pretutindeni, aproape în aceiaşi timp, şi ameninţa să despopuleze pământul. Toţi îşi pierduseră capul şi lumea civilizată se asemăna unui muşuroi de furnici, în care vreun zănatec şi-ar fi vârât luleaua aprinsă.

În Germania, epidemia izbucni* mai întâi, la Hamburg; Austria, în care nu se citesc decât doar noutăţi locale, rămase cruţată săptămâni întregi de zile.

Primul caz din Hamburg era deosebit de mişcător. Pastorul Stuhlken, un bărbat pe care venerabila lui vârstă îl asurzise aproape, şedea dimineaţa, la masa de cafea, în cercul dragilor săi: Theobald, fiul său cel mai mare, cu pipa lungă studenţească, Jette, solia credincioasă, Minchen, Ninchen, scurt, toţi, toţi. Bătrânul părinte tocmai deschise ziarul englez abia sosit, şi citi alor săi ştirea despre „Cazul Sir Rohert. Thornton”. Tocmai rostise cuvântul *ämäläm* şi voia să se întărească cu o sorbitură de cafea, când îşi dădu seama, spre marea lui groază că în jurul lui nu mai se dau pe scaune decât nişte conuri de gelatină violetă. Într-unul din ele mai era înfiptă lunga pipă studenţească.

Toate cele patrusprezece suflete le luase Domnul la

sine.

Piosul bătrân căzu jos, leşinat.

După o săptămână, mai mult decât jumătate din omenire era moartă.

Unui învăţat german îi fu dat să aducă măcar, oarecare lumină în această chestiune. Faptul că surzii şi surdo-muţii rămâneau cruţaţi de epidemie, îl adusese la ideea cea justă, că aici era vorba de un fenomen pur acustic.

În singurătatea camerei lui de studiu, aşternuse pe hârtie o lungă expunere ştiinţifică, şi anunţase în ziare citirea ei în public.

Expunerea sa se referea la nişte scrieri indiene aproape necunoscute — care tratau despre provocarea de vârtejuri şi chiar de cicloane astrale şi fluidice prin rostirea unor anumite cuvinte şi formule misterioase — şi sprijinea aceste descrieri prin cele mai moderne descoperiri în domeniul teoriei vibraţiunilor şi razelor.

Îşi ţinu conferinţa la Berlin şi, pe când citea lungile fraze ale manuscrisului său, trebui să se servească de haut-parleur, atât era de enormă afluenţa publicului.

Memorabila conferinţă se termina cu cuvintele: „Duceţi-vă la un doctor de urechi să vă facă surzi, şi feriţi-vă de a rosti cuvântul *ämäläm*.”

După o secundă, atât învăţatul cât şi auditorii săi nu mai erau decât nişte mogâldeţe conice de gelatină neînsufleţită: dar manuscrisul rămase, cu vremea ajunse cunoscut, sfatul fu urmat şi astfel fu ferită omenirea de o stârpire deplină.

Câteva decenii mai târziu — suntem în 1950 — pământul e populat de o nouă generaţie: de surdo-muţi.

Obiceiurile şi moravurile sunt altele „scara valorilor şi rangurilor sunt cu totul schimbate. Un doctor de urechi guvernează lumea. Compoziţiile muzicale, caietele de note, sunt aruncate alături de reţetele alchimiste ale evului-mediu — Mozart, Beeethoven, Wagner, căzuţi în ridicol, aşa ca altă dată Albertus Magnus şi Bombastus

Paracelsus.

În camerele de tortură al muzelor îşi rânjeşte, ici colo, dinţii bătrâni, câte un pian prăfuit.

Post scriptum-ul autorului: Onoraţii cititori sunt preveniţi să nu rostească cu glas tare cuvântul: *„ämäläп”.*

---- SFÂRŞIT ----

Cereţi ULTIMELE VOLUME APĂRUTE

în colecţia „AVENTURA"

Publicaţiune periodică — Apare la 15 ale fiecărei luni

APARE LA 15 ALE FIECĂREI LUNI UN NOU VOLUM

No. 17: ÎN IMPARAŢIA MORŢII ALBE
No. 18: MISTERELE MADAGASCARULUI
No. 19: CAPTIVUL PĂDURII VIRGINE
No. 20: MILIOANELE LUI VULPE-ROŞIE
No. 21: SCLAVA PIRATULUI
No. 22: MISTERIOASA EXPLOZIE DEPE „NICOBAR"
No. 23: FUGARA
No. 24: CAPITANUL URAGAN
No. 25: ŞEICUL FANTOMA
No. 26: AVENTURILE COLONELULUI GERARD
No. 27: ÎN ŢARA URIAŞILOR ROŞII
No. 28: ÎN VÂRTEJUL MORŢII
No. 29: PERLA FAKIRULUI
No. 30: EXPERIENŢA D-RULUI WARD
No. 31: SIDDARTA PRINT INDIAN
No. 32: COMOARA IDOLULUI
No. 33: ORAŞUL SCUFUNDAT

ULTIMUL VOLUM:

Secretul sângeros al Pirineilor. Maşină sau om? El Terrible, enigma muntelui tragic.

Preţul 9 LEI + Timbrul Casei Scriitorilor 1 Leu = 10 LEI

Imprimeriile „Adevĕrul" S. A. Bucureşti